Midnattsropet

20 år
50 år

Nr 10 - 11 • 1980 • Årg. 20 • Pris 5:-

Maranata • Du vår Herre kom!

Jubileums nummer

ARNE IMSEN

-nu 50 år-

efter 20 stormiga och spännande år med Midnattsropet

-VI MÅSTE VÅGA...

Se sid. 6 - 7

◀ *Humlegården i strålande höstsol.*

Foto: Tommy Jacobsson

Här står Gustaf Larsson mitt ibland barnen på Humlegården.
▼

HUMLEGÅRDEN
- Vår gemensamma angelägenhet!

Bäste vän, Jesu frid!

På Humlegården utanför Örebro, finns bland många andra också Gustaf Larsson. Vi kom i kontakt med honom när han kom cyklande de många milen från Myrhult utanför Mariestad för att få vara med på maranatamöten i Örebro. Han var ju faktiskt ingen ungdom - närmare sjuttio år. Han brukade sitt lilla jordbruk och skötte sina hästar. Och så gick han runt i bygden och vittnade om Jesus och sålde Midnattsropet.

Gustaf fick klart för sig att han måste ta ytterligare ett steg för att gå Guds väg. Han hade läst Apg. 2 om hur människorna lade ned sina tillgångar för apostlarnas fötter, och han förstod att det där inte bara var historia, utan mönster för den som vill leva i församlingens gemenskap. Utan prut kom Gustaf och ville överlämna sin välskötta gård som han brukat en stor del av sitt liv. Genom detta trossteg blev Gustaf utsatt för många påhopp och beskyllningar. Det gick så långt att man ville dra honom inför domstol för att han hävdade rätten att förverkliga sin kristna tro på detta sätt.

Gustaf Larssons initiativ fick vara något av en startsignal för Pilgrimsskolan. Han överlämnade sin egendom till Pilgrimsskolan med målsättning att fostra ungdomar till gudsmänniskor i tiden. Nu bor Gustaf på Humlegården, den underbara platsen mitt i det lummigaste Närke. Där sköter han vedhuggning och eldning - både i materiellt och andligt avseende. Och den ensamstående jordbrukaren från Myrhult, som blivit pensionerad och började åldras, fick flytta in i en gemenskap där han, förutom den levnadsvisdom och det praktiska kunnande han förmedlar till den yngre generationen, nu är en andlig far och stabilisator i storfamiljen där så många är unga och behöver hjälp.

Sedan kom Sven Pettersson också. Han är över åttio år, men har i många år gått i Karlskrona och sålt Midnattsropet och vittnat om Jesus. Fortfarande är han en ivrig kolportör, och fattas sällan på något möte. Vad vore Humlegården utan Gustaf och Sven!

Under sommarkonferensen i Gärdshyttan tog Arne Imsen upp problemen med generationsmotsättningarna och hur även vi i församlingarna ser hur de äldre syskonen ofta blir bortglömda och passiviserade, fastän de i realiteten är bärande krafter i församlingen. Så här sade Arne Imsen:

"Jag ser fram emot att under det här året få göra något för de äldre. Vi är skyldiga de äldre syskonen så mycket. Jag kan inte tänka mig att se syskon som kämpat med livet som insats och burit Guds verk, att de sedan när de blir äldre, bara plockas undan för att sitta i en vrå och tyna bort. Vem skall gå in i deras tjänst om de bara tas ut ur gemenskapen och blir sittande ensamma och isolerade"?

Och med denna allvarliga appell knöt Arne Imsen an till sin egen förestående femtioårsdag, och vädjade om hjälp för att rusta upp en plats som våra äldre syskon kan känna sig välkomna till. Inte ett ålderdomshem, men en plats där det finns möjlighet till vila och rekreation, till lämpliga bostäder och arbeten för de äldre syskonen. Framför allt möjlighet att komma samman i bön och andlig gemenskap dagligen. Arne Imsen målade sin vision om Humlegården. Där kan möjligheter skapas för de äldre att leva och arbeta, komma tillsammans och bedja för vittnena - Humlegården kan så bli en kraftcentral för

◄ *De allra yngsta samlade till sångstund i dagrummet.*

Hela storfamiljen kommer tillsammans under måltiderna, som intas gemensamt.
▼

Foto: Lennart Hansén

hela väckelsen!

Den 17 oktober fyller Arne Imsen femtio år. Vi som haft förmånen att vara hans medarbetare på nära håll kan vittna om hur outtröttligt han predikat Ordet i tid och otid, kämpat för församlingens upprättelse och frigörelse från världens makter. Vi vet hur han brottats med ekonomiska problem, tagit itu med triviala organisations- och arbetsproblem, hur han själavårdat och väglett, förmanat, uppmuntrat och själv alltid gått i bräschen.

Arne Imsen har uttryckt sin högsta önskan inför detta jubiléum så här: "Om jag handlat på vanligt sätt hade jag låtit någon annan träda fram och säga att nu fyller vår föreståndare femtio år; låt oss göra si eller så. Men jag överlämnar inte åt någon annan att tala för detta, för det är så betydelsefullt för mig att jag själv måste få tala för saken. Ni måste förstå att det handlar om en hjärteangelägenhet."

Och det var ett riktigt nödrop från Arne Imsen för de äldre syskonens räkning. Det handlar om en frälsningsfråga för oss alla; det gäller den kristna gemenskapen; ett sunt och riktigt församlingsliv. Så här avslutade Arne Imsen sin appell: "Jag tycker det är så utomordentligt lämpligt att vädja för detta i samband med att jag själv fyller femtio år. Det är en kallelse från Gud, och denna Herrens nitälskan vill leda fram till ett underbart och härligt resultat. Vi orkar inte se våra äldre syskon på institutionerna. De skall leva ibland oss. Vi behöver dem som förebedjare. Vi behöver dem som rådgivare. Vi behöver dem som fostrare. Låt oss handla i Jesu namn! Amen."

Vad som konkret måste ske för att Humlegården skall kunna bli just den tillflyktsort som Arne Imsen har vision om, är en del rustning: tapetsering och isolering. Det behövs en s.k. markbädd för att få avloppsfrågan löst. Det mesta av arbetet kan våra egna syskon göra, men materialet kostar ju en del, och så måste vi naturligtvis svara för familjernas försörjning medan de arbetar på att ställa iordning husen.

I samband med förkunnelsen om föräldrarnas rätt och kristliga plikt att själva ta ansvar för sina barns fostran och undervisning har en hel del skandaliserande tidningsartiklar förekommit. På grund av dessa ställdes vi nyligen i en svår situation genom att den bank som lovat ge ett lån plötsligt drog sig tillbaka. Det gällde en stor likvid för Humlegården. Eftersom vi dessutom valt att hålla oss fria från statliga och kommunala subventioner, har vi fått arbeta hårt för att klara av utgifterna.

Vi tror dock att många fler syskon önskar vara med och dela ansvaret för Humlegården. Det handlar inte om några människors boendefråga. Nej, det handlar om att maranatafolket på ett rättfärdigt sätt skall kunna erbjuda sina äldre syskon möjlighet till fortsatt daglig syskongemenskap även när krafterna tryter och man kanske behöver tillsyn och hjälp. Det är Arne Imsens bön inför sin femtioårsdag att han skall få se denna vision förverkligad, och så avlastas en skuldbörda han ensam burit i många år, därför att ännu inga gått in och delat detta ansvar.

Vill Du vara med och göra en insats i denna angelägna sak, går det bra att sända in en gåva via det inbetalningskort, som medföljer denna tidning.

Gunno Andersson

Per-Arne Imsen

Midnattsropet
Nr 10 - 11 • 1980

Arne Imsen:

Ett midnattsrop i välfärden

År 1975 publicerades ett tal av Arne Imsen i Midnattsropet. Artikeln väckte stor uppmärksamhet och återgavs till en viss del i dagspressen. Det var en central artikel, eftersom här återfanns de tankar som blev grunden till 80-talets maranataväckelse. Vi låter därför publicera artikeln igen.

Apostlagärningarnas 2:a kapitel kan delas in i tre sammanhängande avsnitt: 1. Den karismatiska delen, 2. Den teologiska delen, 3. Den socialetiska delen.

Lägger vi betoningen på den karismatiska delen, blir vi spiritualister. Spiritualismen finns representerad, där man minst anar det. Det finns människor som är spiritualistiska utan att veta om det. De känns igen på att de älskar uppbyggelse men avskyr bibelstudium.

Skiljer vi den teologiska delen ifrån den karismatiska, hamnar vi i torr intellektualism. Vi blir skickliga predikanter, som väl kan hålla en akademisk predikan men aldrig lösa några andliga problem. Där sådana predikanter går fram, förvandlas allt till ett religiöst månlandskap, som väl kan gnistra men inte skänka liv. Sådana månteologer finns det gott om. De är människor med stora huvuden men med små hjärtan. De varnar alltid för att överdriva det emotionella. De är livsfientliga, därför att de är rädda för alla livsrörelser. För att ge något liv åt förkunnelsen, behöver de i stället mängder av symboler, liturgi och själiska effekter.

Skiljer vi den socialetiska delen om egendomsgemenskap o dyl ifrån det övriga, blir vi enbart idealister och socialarbetare, som skaffar sig alibi åt sina politiska och sociala strävanden genom bibelordet. Skall vi använda oss av Apg. 2 och den socialetiska delen, måste vi först acceptera den teologiska delen, som handlar om omvändelse, bättring och tro på Gud.

Problemen i samhället beror i första hand inte på miljöerna och strukturerna. Orsaken ligger i församlingen, som inte förmått att övervinna individualismen, egoismen och privatkapitalismen utan i stället valt att kristna det och konservera det.

I stället för att församlingen skulle bli ett idealsamhälle, har många kristna gått ut för att förvandla samhället till ett kristet samhälle. De kommer aldrig att lyckas. I samhället finns inga förutsättningar för något församlingsliv. Däremot måste församlingen bli ett idealsamhälle. Om vår frigörelse bara begränsar sig till tungans frigörelse, tror jag inte på vår kristendom. Den gudomliga kärleken måste också synliggöras. I församlingen måste vi praktisera den sanna förbrödringen, som egentligen hela världen längtar efter men aldrig uppnår.

Ingen plats för demokrati

Hur skall då det gå till? Det kan aldrig ske med mindre än att det blir en palatsrevolution. Det mönster vi anammat från världsordningen måste komma bort. Vi kan inte tillsätta människor för ledaruppgifter i församlingen med utgångspunkt från deras sociala ställning och intellektuella utrustning.

Det första som måste ske är att alla dessa ledare störtas ifrån sina troner, och att Gud får upphöja män med andlig auktoritet. Vad som avgör om människor har en funktion i Guds rike är inte majoriteten. Man kan inte med parlamentariska metoder välja personer till andliga tjänster. Börjar man diskutera om församlingen har ett demokratiskt styrelsesätt eller ej, har man övergivit de andliga principerna för de politiska. Det står ingenstans i Skriften, att församlingen skall hämta sina ideal ifrån Marx eller några andra filosofer. I församlingen finns inte plats för någon demokrati. Där råder patriarkalism och familjegemenskap.

Vårt förhållande till varandra måste således underkastas skapelsens egen ordning. Det innebär t ex att mannen är kvinnans huvud, liksom Kristus är mannens huvud. Vi löser inga problem genom att bestorma den ordningen. Tvärtom, vi skulle bara skapa nya svårigheter.

Det är odemokratiskt att bara kvinnor föder barn, men vad skall vi göra åt det? Vi kan inte ändra på det genom att anta andra principer. Även om vi skulle lyckas att biologiskt lösa det, så skulle ingenting lösas i övrigt.

Vad vi behöver är alltså inte förändrade stukturer allra först. Vi behöver göra sinnesändring, så vi kommer i harmoni med Guds eget ord. Då blir det även harmoni i skapelsen.

□ Arne Imsen fyller i oktober 50 år. I november fyller Midnattsropet 20 år. Det finns alltså anledning att göra en kort summering av det arbete, som under åren utvecklats under Imsens ledning.

Ledaren här intill sammanfattar verksamhetens inriktning. Evangelium handlar inte bara om frälsning och frigörelse. Evangelium har också en social sida. Församlingen måste bli ett idealsamhälle.

I detta nummer har vi speglat den verksamhet som först uppstod på Johannelund i Stockholm och sedan spreds utöver hela landet.

Vi inbjuder samtidigt våra läsare att själva vara med och ge en gåva till tre angelägna områden nämligen Humlegården, församlingen och missionen via det inbetalningskort som medföljer tidningen.

red.

Med tanke på kvinnoåret, vill jag säga: Kom ihåg Lots hustru!

Nu kräver världen att få bevis på att Jesus älskar oss, och vi älskar varandra. Det går inte längre att leva för sig själv i orubbat bo, i överflöd och välfärd utan att tänka på medsyskonen. Den tiden är definitivt förbi.

Vi har tillräckligt länge hållit på och s. a. s. plockat russin ur kakan, som vi kallar för väckelse. Vi har sorgfälligt tagit vara på det som passat oss bäst. Väckelse har avlöst väckelse, men vi har bara smakat på lustmomomenten utan att tänka på, att det också finns något som kallas för efterföljelse. För varje gång väckelsen gått förbi, har vi bara blivit alltmer sofistikerade och egoistiska.

Så kom Maranata

På 1960-talet kom Maranataväckelsen och skakade om i folkhemmet. Då satt åter detta sofistikerade folk, som hade vant sig med religiösa delikatesser och smuttade på väckelsen. Men ingenting passade. Redskapen passade inte, rytmen passade inte och väckelsen kom inte på rätt ställe.

Då sade man: Låt oss själva ta hand om de här formerna! Så började de som tidigare vänt sig emot handklappning och frigörelse att själva klappa i händerna i kyrkorna. Då blev det plötsligt lika äkta som urkristendomen själv. Så tog man hand om den elektroniska musiken och gjorde artisteri av det. Vi fick grupper av specialister och gospelteam med hela den tekniska utrustningen och det stora amerikanska stomatolsmilet: "Härligt att vara frälst!"

Det blev en oanstötlig, välanpassad och sammetsmjuk kristendom. Man tog hand om allting. De gamla enkla läsarsångerna, som man förr sjöng till gitarr och med hjärtats gripenhet, gjordes om i nya arrangemang. Så förstörde och förbrukade man också det genom musikaliskt överdramatiserade uppsättningar.

Med tiden upptäckte man, att det inte gick längre att hålla på och sjunga om gator av guld, därför att det fanns så många problem på jorden. Med himlen förlorad ur siktet ämnade man sannerligen bli verkliga själavinnare. Så kom alla sångerna om träd, bostäder, floder, vatten och berg — för att inte tala om den rent panteistiska förkunnelsen.

Man höll på i flera år och sög på dessa karameller. Maranataväckelsen gick förbi som ett skärande rop med många dissonanser. Det skakade om i välfärdssamhället. Präster och predikanter ryckte ut tillsammans med kuratorer och psykiatriker och förklarade, att det var ett utslag av överhettade hjärnor hos några fanatiska och asociala individer. På konferens efter konferens bestämde man sig för att ta avstånd ifrån det. Och det gjorde man verkligen.

... Jesusrörelsen

Så småningom blåste man faran över. Då kom någonting annat — Jesusrörelsen. Man hade haft Jesusrörelse i det här landet i ett tiotal år, men den svenska Jesusrörelsen passade inte. Det passade bättre för etablissemanget, när den kom från Amerika.

In travade ungdomar i trasiga jeans, långhåriga och skäggiga. Det stod och sjöng i dessa flotta kyrkor — ja, man visslade melodierna, medan folket satt i kyrkolokalerna och applåderade. Så hade man fått någonting nytt att prata om och ägna sig åt och kom också den här gången undan efterföljelsen. Snart var också Jesusrörelsen passé och överkörd. Romantiken tog snart slut. Ungdomlig charm brukar dö på några år. De vackraste blir rätt snart ganska fula.

Mina vänner, se hur hela denna prostituerade och genomkorrumperade kristenhet, detta narraktiga etablissemang, nu ser en ny chans att exploatera oskulden! Nu lägger den sina fingrar på dessa ungdomar för att så småningom få dem in i sina guldkantade horhus!

Vad är resultatet? Också Jesusrörelsen är överspelad och ointressant. Där den ännu finns kvar, existerar den i små isolerade grupper långt utanför etablissemanget.

Hur gick det då med ungdomarna som rycktes loss ur knark, alkohol, asocialitet och annat elände? Många fick ingen undervisning eller hjälp utan drevs ut igen. En del återvände till någonting ändå värre. Andra hamnade i det som idag kallas Guds Barn. Idag står etablissemanget och räcker lång nästa åt dem. TV och hela den kristna tidningspresen har kopplats på för att jaga dessa stackars människor.

... och karismatiska rörelsen

Jesusrörelsens ungdom förfördes, förbrukades och assimilerades. Ordningen återställdes och faran var över. Då kom den karismatiska rörelsen. Helt plötsligt blev andedopsförkunnelsen aktuell i kristenheten. Men nu var det andedop i prästrock, och därför blev det genast auktoriserat. Att biskopar blev andedöpta, berodde ju inte på att de var biskopar utan trots att de var det. Det var Guds väldiga nåd, att han tog hänsyn till de här arma biskoparna och döpte dem i Anden.

Det var naturligtvis något alldeles otroligt fantastiskt, när biskopar och präster blev andedöpta. Att vanliga arbetare i tusental blivit andedöpta tidigare var ju inte så förfärligt märkligt. Något nytt och spännande hade ju kommit. Helt plötsligt fick präster och biskopar i kraft utav sitt kyrkliga ämbete värdighet att träda fram för andedöpta människor och undervisa dem om Andens liv. Det var inte så aktuellt längre med vare sig dopsförkunnelse eller omvändelseförkunnelse. Huvudsaken var ju att man talade några ord i tungor.

Jag vill inte för ett enda ögonblick förneka, att många tusentals människor har blivit döpta i den helige Ande. Vad de emellertid nu behöver mer än någonsin är lärare, som kan leda dem till dopvattnet, ut ur fångenskapen och in i Guds ord. Ett karismatiskt ekumeniskt samarbete enbart baserat på gemensamma upplevelser leder

forts sid 23

Här på Johannelund utanför Stockholm växte den första storfamiljen fram. Ute i parken förekom många samlingar som här, då riktlinjerna för framtiden drogs upp. Ingen kunde då veta vilken betydelse de egentligen hade.

Dynamisk förkunnare, omdiskuterad debattör och från polemiker. Arne Imsen har alltsedan maranataväckelsens början för 20 år sedan haft en unik roll som väckelseförkunnare. Den 17 oktober fyller han femtio år. Per-Arne Imsen, Asta Olausson och Ulla Näsholm har intervjuat honom inför hans femtioårsdag. Här får läsaren en intressant inblick i debattören, predikanten och framför allt människan Arne Imsens stormiga liv. Han berättar om sin barndom och uppväxttid, pingströrelsens utveckling och hur detta tillsammans med en profetisk uppenbarelse bildat bakgrund till hans vision om ett urkristet församlingsliv nu.

Arne Imsen:

- Vi måste våga ta itu med frågorna som samhället och kristna inte vågar röra!

Det skulle vara intressant om vi gick tillbaka lite i tiden och du berättade något om var du föddes, etc, etc.

Jag föddes den 17 oktober på Akers sykehus, ett fylke eller län som ligger i närheten av Oslo. Numera är det genom kommunsammanslagningar en del av Oslo.

Jag föddes alltså i Oslo och är ensam pojke i en familj med åtta barn. Det innebär så mycket att jag inte på ett uttömmande sätt kan ta upp det här. Farfar var musiker, han spelade violin och min far och farfar hade konserter tillsammans. Fars uppväxttid var stormig och han förlorade sina föräldrar när han var i tonåren.

Min far var en levnadsglad man. Han engagerade sig också i idrotten och blev boxare. När han senare träffade min mor, som var ett par år äldre, kom hennes inflytande att helt förändra fars situation. Hon tog honom med till några möten i Frälsningsarmén och där kom han till tro på Gud och leddes så småningom till pingstväckelsen där han blev döpt. Efter sin utbildning - han var snickare - kom min far in i evangelisk tjänst och ägnade sig åt att predika evangelium i det vi skulle kunna kalla nya områden och på ett annorlunda sätt.

Din far var alltså predikant?

Ja, han var en mycket duglig och skicklig evangelist. Framförallt hade han inga som helst restriktioner när det gällde uppoffringar, utan cyklade miltals till möten tillsammans med min mor. Hon spelade luta och far hade sin gitarr, och så kunde de dra iväg två, tre mil på söndagarna för att ha möten i hemmen.

Min far kombinerade alltså en evangelists tjänst genom att satsa hela sin fritid på evangelisation, och så finansierade han familjens behov genom sitt snickeri. Han hade en verkstad där han utförde ett oerhört dugligt yrkesarbete.

Hur upplevde du din barndomstid?

Vi växte upp på landet, nära naturen. Far hade sin verkstad inne i stan men resten av familjen hjälptes åt att sköta det lilla torp vi hade. Där fanns grisar, höns och ett par kor. Vatten bar vi både för husdjurens och våra behov. Vi hade inte några som helst bekvämligheter men ändå vill jag verkligen säga att våra barndomsår var väldigt lyckliga.

På söndagarna förvandlades köket till en samlingssal. Mamma samlade barnen i trakten till söndagsskola. Bänkar sattes ut och vi samlades för att sjunga, spela och för att höra Guds ord.

Det var en strålande insats som min mor gjorde. Förutom att hon hade torpet och hushållet för den stora familjen att sköta, så hade hon tid att åtminstone en gång i veckan gå ut med tidningen Korsets Seier och annan kristen litteratur. Hon hade sin luta med sig och sjöng i hemmen.

Det var också min mor som skötte de dagliga andakterna, läste bibeln och bad Gud välsigna maten. Det var ingen jargong för oss, utan det var en högtid. Om man jämför med våra förhållanden idag och ser hur dagens ungdom har det, så förstår vi hur priviligerade vi var som fick leva på ett så naturligt och riktigt sätt.

Så vill jag också säga att vi hade en alldeles enastående stark tro på Gud. Det hände sällan att vi anlitade läkare, det hade vi helt enkelt inte råd med. Far använde oljeflaskan enligt Jak. 5, och la händerna på oss när vi var sjuka och vi fick uppleva hälsa. Vid ett tillfälle var min mor allvarligt sjuk och fick uppleva en mirakulös helbrägdagörelse. Det skedde utan några som helst märkvärdigheter. Det var en naturlig del av själva hemmets atmosfär. Det var lika naturligt att Gud skulle ge hälsa som att han dukade bordet för oss när det gällde vårt behov av daglig föda.

Du har alltså växt upp i en mycket varm kristen miljö och upplevde det uppenbarligen som något positivt. Ibland hör man bemärkta kulturpersonligheter som har växt upp i samma miljö, men som upplever det som något svart och dystert....?

Jag skulle vilja säga så här: Hela min barndom ter sig ljus och underbar.

Du hade alltså en egen uppenbarelse av Gud?

Det hade jag. Svårigheterna inställde sig väl litet senare i tonåren, då pubertetskrisen kom. Det är klart att det blev en reaktion när vi flyttade från den skyddade miljön på landet till Oslo, där vi började en annan skola. Det blev en konfrontation med ett hårdare klimat som naturligtvis ställde större krav på omprövningar inom olika områden. Givetvis slapp ju inte heller jag undan den krisen.

När du var nio år, kom kriget?

Ja, det kom som en chock över oss. Vi hade inte ens en dagstidning hemma och radio visste vi knappast vad det var. Nåja, det visste vi givetvis för grannarna hade radio. Men vi hade ingen dagstidning och radionyheterna hörde vi genom andra. Genom rykten hade vi hört vad som höll på att ske eller att det var oroligt och osäkert.

Men vi skall komma ihåg att när kriget bröt ut så var det ingen som satte någon tilltro till det man hört. Inte ens norska regeringen trodde att det skulle bryta ut ett krig, utan den blev tagen på sängen, kan man säga. Både politiker och andra hade räknat med att vi skulle komma undan den konflikt som vi seglade in i.

Aldrig kommer jag att glömma den morgon då jag som vanligt gick skogsstigen till skolan och hamnade vid järnvägsstationen, några hundra meter från skolan. Då brakade eländet loss och flygmaskiner av en storlek och ett dån som jag aldrig varit med om kom i stora grupperingar över platsen där vi bodde. När vi kom till skolan fick vi besked om att vi skulle återvända hem. Det var alltså den första skräckupplevelsen. Den följdes ju av många upplevelser och erfarenheter. Kriget kom oss väldigt nära, ända in i familjen eftersom både min far och mina systrar var hotade; framförallt min äldsta syster som fick rymma hemifrån.

"Far använde oljeflaskan enligt Jak. 5, och lade händerna på oss när vi var sjuka och vi fick uppleva hälsa"

Själv placerades jag i landsorten och kom på det sättet in i en helt ny situation. Det var fråga om evakuering - vi fick lämna hemmet och överlämnades åt nya miljöer och nya människor.

När man läser tidningarna brukar det stå att du är norrman. Det är något man lagt märke till. Upplever du dig som norrman eller svensk?

Jag vet inte vad jag skall svara på den frågan. Ett faktum är att mor var värmländska och hade flyttat till Norge och gift sig där. Förunderligt nog var far född i Härnösand. Han är döpt i Härnösands domkyrka och har också ett dopsbevis på detta. Som en parentes kan jag säga att detta dopsbevis hjälpte honom under hela kriget och därigenom kom han också att behandlas som svensk.

Det öppnade dörrarna till Margaretaskolan i Oslo där jag exempelvis dagligen fick en tallrik soppa. Det var barnbespisningen som svenska kyrkan hade, och eftersom min far var döpt i Härnösand och min mor född i Sverige, så betraktades jag som ett svenskt barn.

Men mentalt vet jag inte vad jag är för något. Det är nog lite svårt att svara på. Dessutom var min farfar tysk, så jag vet inte vad jag skall svara på det. Jag är väl bådadera, eller ingenting av det.

Ni hade varken tidningar eller radio i ditt barndomshem. Var det av religiösa orsaker eller var det av rent praktiska skäl?

Jag skall inte dölja att det fanns en kulturfientlighet hos pingstväckelsens folk. Eller jag kanske hellre skall kalla det kulturskepticism. Det var otänkbart att en kristen skulle kunna gå på en konsert, på film eller teater. Det låg utanför den kristnes intressesfär och hörde världen till. Det hävdade man med pietistisk frimodighet. De kristna

vänd!

JUST NU!

Bed för och offra till Maranata-församlingens i Stockholm pågående bibelskola!

Postgiro: 44 10 05 -6

"Pingströrelsen kommer att utvecklas vidare som institution - men som väckelserörelse hör den historien till"

TV-debatten 1963, då det var meningen att Maranata skulle avslöjas. Bland debattörerna märktes docent Bernt Gustafsson, t v, och pastor C. G. Hjelm, t h, flankerande Arne Imsen.

forts. fr. föreg. sida

levde ett helt annat liv och hade helt andra intressen.

Säkerligen låg det sådana värderingar i mina föräldrars sätt att agera. Det skall väl heller inte döljas att det kunde ha en ekonomisk sida. Vi hade helt enkelt inte råd att köpa mer än ett och annat lösnummer när det var aktuella saker som hände.

Våra föräldrar var väldigt noga med att vi inte skulle komma in i några sammanhang där vi skulle bli uppslukade av intressen som låg utanför hemmets sfär. Men de var oerhört noga med att vi skulle vara med i den kristna verksamheten och jag tror att det är få föräldrar som kämpat så tappert för att barnen skulle lära sig sjunga och spela som mina föräldrar. Alla i familjen spelade och sjöng. Vi hade faktiskt en egen strängmusik, kan man säga.

Överhuvudtaget var det en väldig livsglädje som satte sin prägel på vårt hem.

Men efter kriget, kom du till Sverige då?

Min mor kom från Värmland och hade alltså under krigsåren hela sin familj i Sverige. Vi hade kontakt med dessa människor som under stora svårigheter hjälpte oss väldigt många gånger genom att skicka paket med mat till oss.

Då kriget var över, var min mormor döende och vi kallades i samband med det till hennes sjuksäng. På den inbjudan fick vi alltså inresevisum till Sverige. Min far fick kontakt med troende vänner i Betaniaförsamlingen i Årjäng och de kallade honom till predikant och föreståndare.

Det gjorde alltså att jag mot min vilja följde med till Sverige. Jag hade fått ett bra arbete på Norges största tidning och var inte intresserad av att bryta upp, men jag följde ändå med när vi flyttade, och far blev predikant i Årjäng under några års tid.

Sedan flyttningen blivit ett faktum inträffade en fullständigt ny situation. Det blev en omläggning på många punkter.

Så småningom kom jag till bibelskolan i Stockholm. Åren 1947-48 och -49 var jag med i Filadelfiaförsamlingens bibelskola och hade många underbara upplevelser under den tiden.

Bibelskolan - och sen då? Du fortsatte som evangelist?

Jag kom väldigt tidigt ut på fältet - alldeles för tidigt kanske - och fick ganska snabbt kontakt med de problem som då existerade i evangelisationsarbetet i vårt land i pingströrelsen. Jag var kvar där ett antal år och vantrivdes.

Kan du ange lite mer bestämt vad det var som gjorde att du vantrivdes i pingströrelsen?

Jag upplevde en dualism som jag liksom aldrig kom tillrätta med. Dels låg det på det teologiska planet skulle jag vilja säga, men det fanns nog en del andra frågor som var av mer praktisk karaktär och hade med pingströrelsens struktur att göra. Jag kunde inte riktigt förstå församlingslivet som jag såg det förkroppsligat i en del församlingar. Det berodde kanske speciellt på att pingströrelsen under den tiden hade haft ganska stora konflikter och strider som säkerligen satte spår i våra unga sinnen.

Jag tänker på Lidmankonflikten -48, Freemanstriden och Branhamstriden. Så kom då förnyelsen i början av 50-talet, där några av de gestalter som betytt mycket för oss genom sin förkunnelse blev så oerhört illa behandlade att vi upplevde ett slags identitet med dessa människor, och deras lidanden blev på något sätt våra lidanden. Vi tog ställning för dessa människor som blivit utfrusna och placerade oss själva frivilligt utanför. Vad vi erfor var en väldigt djup sorg; jag skulle vilja säga en förlamande smärta över det vi hade sett och upplevt av den intensiva kyrkopolitiken, som fick så ödesdigra konsekvenser.

Min fru och jag gjorde sällskap med dessa människor som bildade en församling på Östermalm. I början kallades den Kristen Gemenskap och var alltså en utbrytning. Vi gick dit därför att vi hade solidaritetskänslan med dem som så hårdhänt utmanövrerats ur pingstförsamlingarna.

Hur länge var du med i pingströrelsen?

Jag var där tills jag var 23 år. Det blev sju -åtta år som jag tjänade olika grupper och församlingar och man skulle nästan kunna säga att jag hade en bra grund. Jag tyckte dock att jag saknade kunskap och såg det som en oerhörd brist.

Saknade du kunskap hos dig själv eller hos andra?

Jag tyckte att jag saknade teoretisk bildning och det förde mig in i studier. Jag studerade ganska intensivt, läste korrespondenskurser och ägnade mig åt fritids studier. Under tiden hade jag ett förvärvsarbete och blev därigenom fackligt engagerad. Jag hade alltså sociala ambitioner att göra något och jag trodde att jag skulle kunna överföra eller forma det i politiskt eller fackligt arbete och var fackligt engagerad i några år.

Det måste ha inneburit att du drog dig bort från predikogärningen?

Jag drog mig inte direkt bort, men passiviserades ganska snabbt och det blev allt färre tillfällen som jag engagerade mig i möten, och min uppgift fick alltså en helt periferisk funktion.

Vilket år var det?

Det var under 50-talet, -54, -55 och -56.

Under de här åren när du var ung evangelist pingströrelsen var Lewi Pethrus en kraftfull ledare för pingströrelsen. Vad betydde han för dig?

Jag tror att han har betytt väldigt mycket. Det är svårt att säga vilken betydelse han haft för arbetet men för personlighetsdaningen har han betytt en hel del. Hans förkunnelse var alldeles oerhörd, det tyckte vi.

Att han var en väldigt stark ledare råder inget tvivel om. Han ingav både fasthet och en ganska stor andlighet. Det var ingen svärmisk, men en nykter andlighet.

Var han omtyckt?

Han var oerhört omtyckt, men givetvis också omstridd. Faktum var att honom kunde man bara hata eller älska. Det fanns liksom inga mellanlägen.

Träffade du honom?

Ja, många gånger. Jag blev också tuktad av honom en gång under bibelskolan, där jag hade min uppgift som ordningsman.

Sedan träffades vi i många sammanhang och han var alltid oerhört charmerande.

Aldrig kommer jag att glömma då vi träffade honom efter att vi hade gått till Kristen Gemenskap. Alfred Gustavsson fyllde 75 år och där fanns hela gräddan av ledare med Lewi Pethrus, Samuel Nyström, Ragnar Ljungqvist och en hel del andra människor. Officiellt levde vi ju i en väldig konflikt men vi hade en väldigt gemytlig och trevlig dag tillsammans.

Kom det till någon öppen konfrontation mellan er, så att ni träffades och diskuterade med varandra?

Personligen ansåg jag mig vara alldeles för obetydlig för att överhuvudtaget ta upp någon diskussion med Lewi Pethrus.

Du har ju skrivit en bok som heter: Har Lewi Pethrus rätt?

Det var väldigt olyckligt att den boken kom att heta så. Men som i så mycket annat var det en pingstvän som gav titeln. Vi hade egentligen tänkt oss något helt annat. Där föll jag undan för en väldigt aggressiv antagonist, som ju sedan visade sig skada oss ganska mycket.

Så kom Maranata. Var det en antirörelse, en missnöjesyttring?

Att det var en proteströrelse, skall jag verkligen inte förneka. Vi var fulla av protester och övertygade om att hela pingströrelsen som fri väckelse- och församlingsrörelse hörde historien till. Det håller jag fortfarande fast vid. Som institutionaliserad rörelse kommer den att gå vidare och med institutionens egen inneboende dynamik också utvecklas vidare, men som väckelserörelse hör den historien till.

Utvecklingen har på alla punkter bekräftat riktigheten av vad vi sa på 50-60-talet. Vi fick rätt på alla punkter.

Är det en annan pingströrelse nu än den du mötte som barn, och i så fall på vilket sätt?

Den pingstväckelse jag mötte som barn på 30-40-talet under krigsåren var ju något helt annat än den som jag mötte i Sverige på 40-talet och som ju fortgående förändrades alltmer under 40-50-talet.

Jag brukar tala om sekulariseringsprocessen. Vi säger att samhället har avkristnats. Det är inte riktigt att säga så, eftersom samhället aldrig har varit kristet, möjligen kyrkligt och blivit avkyrkligat.

Men skall man tala om sekulariseringsprocessen måste man peka på frikyrkan, som har utvecklats från fri församlingsrörelse till stadssubventionerad frikyrka. Att denna utveckling varit möjlig har naturligtvis många samverkande orsaker och det har med förvärldsligande att göra. Alla de här faktorerna har påverkat friförsamlingsrörelsen jag mötte som barn, tills den successivt förvandlats till frikyrka med världsliga maktmedel - något helt annat än den församlingsrörelse jag föddes och växte upp i.

Förvärldsligande säger du. Det är ett abstrakt ord, kan du ta lite konkreta exempel vad det innebär?

Då vi gjorde upp med pingströrelsen på 50-talet gjorde vi det på fyra punkter. För det första var det *smygpolitiseringen* och till detta hörde den nya synen på kulturaktiviteter. För det andra var det *kommersialiseringstendenserna*, som vi tyckte tydligt och klart dominerade hela rörelsen och skapade svårigheter för själva församlingslivet. Det ställde nämligen sådana krav på solidaritet och lojalitet att det till sist kunde innebära att församlingarna förlorade sin egen identitet.

Sen var det *kategoriklyvningen*. Man hade specialiserat sig på olika verksamhetsgrenar och skilde kategorierna från varandra. Det blev ett slags klasskamp mitt inne i församlingen mellan grupper av olika karaktärer. Det fanns ungdomsgrupper, pensionärer, akademiker, olika slag av musikgrupper, sådana uppdelningar som hela tiden tenderade att dela upp församlingen i en gruppverksamhet som i längden inte befrämjade gudstjänstlivet.

Man får respektera att olika möten kan ha olika karaktärer och det finns en variationsrikedom i gudstjänstlivet, men man får inte specialisera verksamheten så att människorna inte möter varandra i tillbedjan och bön.

Den fjärde saken vi vände oss emot var centraldirigeringen som inte var organisatoriskt betingad, men hade med gemnsamma företag att göra, och det kunde ta sig uttryck i att en hel församling utmanövrerades från rörelsen.

forts. sid. 22

Väckelsemöte i början på 60-talet i Folkets Hus, Örebro. Arne Imsen leder ett stormigt möte med dopförrättning. Efteråt samlas man till bön i sminklogen.

Eftermöte i Brosalen på Gamla Bro i Stockholm.

Från plats till plats går maranatabudskapet vidare

Text: Ulla Näsholm

Församlingen är mer än en mötesplats då och då för maranatasyskonen. Många tillbringar hela dagarna på församlingens evangelisationscenter Gamla Bro i Stockholm. Det förekommer inte bara evangelisation och väckelsemöten i traditionell mening. Här är det för det mesta hela dagarna väckelsemöten. Människor blir frälsta genom hotell och servering. Ofta går en grupp syskon ut på gator, torg, tunnelbanestationer och systembolag för att förkunna evangelium. "Ett salt i förruttnelsen"; så kan man karaktärisera församlingens arbete bland de moderna hedningarna i Sverige. För det är inte bara i Stockholm syskonen kämpar. Från Malmö i söder till Umeå i norr ljuder maranatabudskapet.

Iris Genblad, en liten spröd dam, väl insatt i världshändelserna, livlig och charmerande stod och samtalade med mig efter ett möte. Hon har just fyllt 75 år och vi stod och pratade om tiden som gått och om vad församlingen betyder.

Spontant uttalade hon sin gläjde över församlingsgemenskapen så här:

- Jag måste verkligen säga att församlingen betyder mer och mer för mig. Ju längre jag varit kristen, desto större värde sätter jag på syskonen och gemenskapen i församlingen.

En annan, yngre syster, vittnade i Brosalen.

- Det är en fest för mig varje gång jag kan vara med i mötena och lyssna till Guds ord.

Det var *Solfrid Blom,* ung fyrbarnsmamma som genom sin tacksamhet och glädje fick många att skämmas när hon talade om sin situation och vad församlingen och mötena betyder för henne. Solfrid bor i storfamilj i Bromma. Även om familjen är med och Peder på söndagarnas förmiddagsmöten sitter med sina pojkar uppradade längst fram så är ju situationen för en småbarnsmamma lite annorlunda. Det kan vara svårt att delta ostört och det blir heller inte så ofta möjlighet att vara med. Det var därför med gripenhet och glädje vi lyssnade till Solfrids vittnesbörd.

Johan Palm är en av dem som nyss blivit döpta till Kristus. För några månader sedan kom han till tro genom att han sökte Gud och därför började läsa bibeln. Men han fann ingen församlingsgemenskap tills han genom goda vänner lotsades till församlingen och genom dopet fick begrava sin gamla människa för att uppstå med Kristus till ett nytt liv i gemenskap med honom och med syskonen. Nu har Johan börjat hjälpa till med undervisningen i Pilgrimsskolan. Han håller på att sätta sig in i bokföring och lyckas också pussla in några timmar på tryckeriet ibland när det finns tid.

Varje onsdag är det väckelsemöte i serveringen. Det är ett mindre möte av en lite in-

timare karaktär. I dessa möten är det nästan alltid skolungdomar med. De är där för att göra ett grupparbete om Maranata. Deras uppgift blir då att vara med under mötet, lyssna, analysera och sedan samtala med oss för att kunna ställa frågor och på det sättet redovisa för sin klass vad Maranata är för något. När de tänker på Maranata så är intresset lagt på den sociala sidan - det där med storfamilj etc, men så får de veta att som grund för allt detta är ett nytt liv genom frälsningen i Kristus Jesus.

Vägledning

Inte bara under möten, men också under andra tider ser man människor sitta i serveringen och samtala. *Bo Höglander,* som har sitt mesta arbete med radion ser man ofta sitta och tala med unga människor om Jesus Kristus. Tillsammans med sin fru *Agneta,* tar han hand om skolklasser och undervisar och läser bibeln med dem.

Agneta som i ganska många år har arbetat i serveringen har fått se frukt av sitt arbete genom att människor kommit till tro. Några av dem som nu är engagerade i olika storfamiljers arbete har som första kontakt skrivit till serveringen och genom Agneta som tog hand om och vägledde dem har de nu kommit in i ett tjänande för syskonen.

Tuula Huara är ett exempel på människor som genom serveringen vunnits för Kristus. Från en hård miljö och med en bakgrund som är svår att sätta sig in i kom hon till Gamla Bro, fick uppleva frälsning och är nu i Malmö där hon i storfamiljen bor och arbetar för att på ett nytestamentligt sätt leva ut evangelium.

Hans och Greta Brynte i Malmö är ju pionjärer när det gäller husförsamlingen och en av de första som flyttade till vårt församlingshem på Johannelund, den första plats vi hade gemensamt med avsikten att kunna ta hand om och hjälpa människor som var nyfrälsta och som behövde stöd och vård för att kunna växa upp och bli gudsmänniskor.

I Malmö finns nu alltså en grupp där de som leder arbetet är fostrade i församlingen i Stockholm och som verkligen förstått behovet av att samla syskonen till möten av olika slag. Men det som gett det största resultatet och som utökat gruppen är radion. Det berättar Greta och tillägger:

- Ibland har vi tyckt att vi varit så få och gärna velat ha hjälp från andra platser då arbetet varit så omfattande. Men så har det kommit vänner från platsen. De har lyssnat till radion och tagit kontakt med oss och är nu med som en naturlig del av storfamiljen.

- Vi sänder mera än frikyrkorna i stan, det finns ingen av dem som har så många sändningstimmar som vi - elva timmar i veckan.

Hans avbryter med det inlägget och vi kan förstå att det är roligt att arbetet utvidgas och att man genom detta medium nått längre än förut.

Genom torgmötena har människor från alla delar av världen nåtts med budskapet.

- Det är nog lite svårt att skilja församlingsarbete från övrigt arbete. Vi har ju inte arbetsliv och församlingsliv åtskilt. För oss hör alltsammans ihop och det är också en av de väsentligaste punkter som skiljer oss från andra församlingar. Genom vårt arbete tjänar vi Gud och varandra. Det är en väldig glädje att samlas och upphöja Jesus och genom möten av olika slag låta människor få del av denna erfarenhet, som har förvandlat oss och gjort oss till nya skapelser i Kristus Jesus, säger Hans.

Från Malmö är steget ganska långt till Umeå, men också där finns en liten skara kämpande syskon, som förutom möten och kontakter med människor på olika sätt också har radiosändningar.

Från plats till plats går budet vidare och många är de som genom Maranataförsamlingen fått veta vägen till livet och fått möjlighet att välja den.

Örebro, Latorp, Gärdshyttan... De är platser vi hört om och de betyder mycket för oss. Där är människor tillsammans och vill förverkliga ett ursprungligt och äkta församlingsliv. Målet är att leva efter bibeln och se människor ta emot frälsning.

Johan Palm döps i Brosalen av Thorbjörn Helmner, Göteborg. Bakom assisterar Robin Widén, Umeå.

"Ett ögonblick av nåd" var temat för tältmötena i Göteborg och det fick man verkligen uppleva där. Människor kom till tro på Jesus, blev döpta och några har också flyttat in i storfamiljen. Den första som kom var Karin, som blev frälst första tältmöteskvällen och döpt till Kristus under sista helgen i tältmötena.

Det är blandade upplevelser - ibland när man är ute på stan och sjunger så blir konflikterna så stora och människor så upprörda att polis tillkallas och sen får de trosvissa sångarna sitta i arresten några timmar. Det har inte minskat entusiasmen, för under alla förhållanden har man sett hur budskapet tagits emot. Ibland har också polis- och ordningsmakt varit med om att hjälpa till och ordna fram tillstånd så att sångarna skulle kunna nå fler människor. Det var vad som hände i Göteborg, rapporterar *Thorbjörn Helmner,* som är en av de drivande krafterna där och som nu fått se hur arbetet gett resultat.

Uppbyggelse och inspiration

Det är många platser att nämna och många flera som borde uttala sig. Från alla grupper och storfamiljer kommer man nu att samlas till den årliga bibelskolan i Stockholm den 4 oktober. Då kommer bröder och systrar för att vara med och utrustas för att uppbyggas och få ny inspiration.

Några kan tyvärr inte vara med. Avstånden är för långa för att våra missionärer skall kunna delta personligen. Alldeles särskilt tänker vi på *Stina Fridolfsson* som åkt till Dominikanska Republiken och som inte kan vara med i bibelskolan i år. Men vi är glada över att arbetet växer och omfattar andra folk och länder.

"Gån ut i hela världen....", sa Jesus och med det för ögonen samlas vi i Stockholm till bibelskolan vars motto är: *Gören eder kallelse och utkorelse fast.*

Arne Imsen och Moussa Abna Aissa hemma efter en resa i Tunisien:

- Vi måste ompröva synen på missionen

Vi kan inte komma till andra länder med evangelium och tänka oss att överföra våra ideal, inte ens storfamiljsidealet, sade Arne Imsen efter ett missionsmöte i Brosalen. Vad som först och främst måste ske är att Kristus blir predikad.

Det är absolut livsnödvändigt för oss att fullständigt ompröva vår syn på missionen! Det förstår jag då efter ett ''missionsmöte''. Omtumlad sätter jag mig ner vid skrivmaskinen för att försöka förmedla något av vad som sades. Arne Imsen och Moussa Abna Aissa, som precis anlänt efter en vecka i Tunisien berättade om den fantastiska resan som ända in i minsta detalj var förberedd av himmelens Gud.

Förutom att man besökte Moussas föräldrahem fick bröderna också kontakter med några kristna, kontakter som säkerligen blir mycket värdefulla för församlingen i framtiden. Det viktigaste för oss tycks nu vara att vi omvärderar all slags traditionell mission. Ja, inte bara omvärderar - den måste helt enkelt skrotas, och vi nollställas.

Det gäller alltså att be Gud visa oss nya vägar. Vägar där vi kan nå folket, få deras fulla förtroende och praktisera evangelium. Inte med ord, utan med våra liv. Som Moussa gång på gång poängterade ''Det måste vara kärleken till Jesus och kärleken till människorna som får oss att gå!'' Men det är omöjligt att komma med våra svenska mallar och ramar hur evangelium ska förkunnas och efterföljelsen praktiseras. Vi kan inte komma som något överlägset missionssällskap på våra villkor. Nämner man ordet ''kristen'' för en tunisier så går genast hans tankar till kyrka, kors, nunnor och kanske till den som de tror är den kristnes medlare mellan Gud och människa - påven. Och västerländska kristna betraktas ofta som rika och överlägsna.

Arne och Moussa träffade en hel del människor under den här resan. Och det gjorde de, därför att de helt enkelt levde under samma villkor som ''vanliga'' tunisier. De åkte inte flyg inom landet utan använde sig av de allmänna kommunikationsmedlen. De åt mat utan någon som helst reservation. Och till Moussas hem anlände de på åsnekärra, till den arabiska familjens stora förvåning.

Moussa, som är gift med Arne Imsens dotter Noomi, fick alltså den första gången presentera sin svärfar för sin familj. Och det var inte utan lite både nervositet och spänning han gjorde det. Fadern som är fanatisk muslim, skulle alltså träffa sonens svärfar, fanatisk väckelsepredikant. Men de båda männen möttes, hjärta till hjärta. Moussa berättade hur han satt timme efter timme och tolkade de båda starka personligheterna. Fadern berättade om sitt livs största upplevelse - en resa till muslimernas främsta mål, den heliga staden Mekka - där en rättrogen muslim måste ha varit åtminstone en gång under sin levnad. Och pastor Imsen lyssnade, frågade och delade med sig av sitt rika kunnande.

Han talade också om, det fadern redan visste genom brev, att Moussa kommit till tro på Kristus och blivit frälst i Sverige. Moussas syskon däremot fick en chock när de fick veta om Moussas omvändelse. Helt plötsligt blev han en avfälling i deras ögon. Men när Arne och Moussa presenterat bibelns Jesus för dem, ändrades deras inställning. Det var ju inte alls som de hade trott. Jesus var inte skulden till kyrkor, rika överlägsna kristna och annat elände. Jesus levde på människornas villkor. En helt ny dimension öppnades för dem.

Moussa och Arne är övertygade om att tunisiernas hjärtan är vidöppna för evangelium, säskilt då hos ungdomen. Men det behövs en koncentrerad och andesmord insats. De rätta människorna, på de rätta platserna, vid de rätta tillfällena. Och framförallt med en kärlek till Jesus och människorna som är beredd att offra allt. Men vi återkommer med fler rapporter från Tunisien. Bed att Gud öpnar dörrar!

Maj-Christine Ögren

Stina Fridolfsson skriver från Dominikanska republiken

Här går allt så familjärt till

Dom.rep. består till stor del av en ung befolkning (Foto: Stina Fridolfsson).

För drygt en månad sedan reste Stina Fridolfsson till Dom.rep. Hon togs emot av Elsa Benitez, som är syster till Antonio Benitez i Stockholm. Här är Stinas första hälsning.

Församlingen är charmerande. Det mesta bygger på lovsång. Det verkar inte finnas mycket undervisning. På söndagarna har man söndagsskola i, vad jag förstår tre klasser. Söndagkväll predikan. Och i tre månaders tid har man haft varje veckokväll bönemöte för att få fördjupat liv i församlingen. Och atmosfären är verkligen levande. Man sjunger till tamburin och maracka och någon slags plåtlåda man slår med ståltråd på. Ni ska inte tro att jag kan över-

Brev från David Sonesson i Grekland:

Vi skandinaver har en speciell uppgift i Europa

David Sonesson i ett varmt Grekland.

I Grekland arbetar en storfamilj med att sprida evangelium. David rapporterar här.

En dag när jag skulle resa med tåget från hamnstaden Patras till Korint, så kommer en ung man in i tågkupén och frågar om det är ledigt på platsen mitt emot. Han lyfter av sig sin ryggsäck och slår sig ner. Jag frågar honom varifrån han kommer och han svarar på engelska: "Scandinavia, Norway."

Och till min överraskning svarar jag på svenska: "Nej, men är du från Norge." Och så börjar vi genast prata om nyheter från våra hemländer.

Medan tåget rusar genom aprikos-, apelsin- och vinfält på den grekiska sandjorden går vårt samtal vidare om Europa, kapprustningen och senaste tidens militära truppförskjutningar i Mellersta Östern.

Vi kommer in på Bibelns profetior och jag får också vittna för honom om min tro på Jesus Kristus.

Vi växlar adresser innan tåget, efter tre timmars resa, stannar på Korints järnvägsstation, och jag förstår något av vad en enkel tågresa kan betyda.

Men han är bara en av de många vi mött där de kommer gående med sina ryggsäckar eller i Folkvagnsbussar eller i turistgrupper.

Många gånger har vi också suttit och pratat med dem vid utecaféerna utanför ruinerna här i Korint. Det är människor från så gott som alla länder och flera av dem har också fått med sig någon traktat eller skrift som de sedan fört med sig världen över. Ibland har vi bjudit hem dem, fått bjuda dem på mat och läst i Bibeln för dem. Detta har verkligen varit inspirerande och tacksamt att vi kan vara med här och möta dem.

Många av Europas sista generation är trötta på materialismens alltmer trolösa lyckoideologier, social välfärd och slöseri med jordens energi och resurser. Man söker sig tillbaka till kampen för livet, enkelheten, verkligheten och mänsklig gemenskap. Stora skaror av ungdom i Europa aktiverar sig helt i olika miljörörelser mot miljöförstöring, kärnkraft och kärnvapen. Otryggheten, okunnigheten och oron inför framtiden breder ut sig likt ett mörkt moln över mänskligheten.

De ideologier och den modernism som de senaste århundradena utövat sitt destruktiva och livsfientliga innehåll kommer snart att få stå där med skam inför det faktum att människan är en evighetsvarelse skapad efter Guds avbild med en obotlig gudslängtan.

Är det en tidsfråga innan de skall få se och höra det som de egentligen söker efter och vill leva för och skall vi hinna nå dem med Guds ord och evangelium om hans Son?

Flera församlingar i Europa har nyligen vänt sig till de skandinaviska länderna för att få hjälp i evangelisations- och missionsarbetet.

Hur mycket materiellt gott och hur många väckelserörelser har icke strömmat över både Sverige och Norge. Skall inte vi då som kommit i en sådan situation axla kampen för evangeliets sanning och föra det vidare och framåt dit behoven finns.

Många bär säkert på en längtan att nå längre och mer personligt få gå dit vi ser det har öppnat sig.

Just nu ligger en evangelisationsbåt i Pireus, Aténs hamnstad, och väntar på att få resa runt till olika länder och hamnar med frälsningens ord. Flera hundra ungdomar och familjer från olika länder arbetar på båten som ska förmedla sitt vittnesbörd på olika sätt dit de kommer.

Må Guds ord ha framgång för det finns en väldig längtan och hunger efter fridens och hoppets evangelium.

Många har börjat att gå ut. Skall också vi höra ropet från Europa och andra länder innan Jesus kommer?

---

rösta dem här! Jag tog med gitarren och alla blev stormförtjusta. Plötsligt satt tjugofem barn och trängdes på samma bänk som jag för att se på och höra underverket. En av ungarna var särskilt besvärlig att peta på den. Då kom mamman och satte en läderrem i min hand. Han backade respektfullt tre meter och jag satt och skrattade och viftade med läderremmen och tänkte på agalagen i Sverige. Det är många barn i församlingen.Och många ungdomar. Och de går verkligen in i ansvarsposter. Ungdomar i 17-18-årsåldern tar ansvar för att undervisa barnen, som tydligen många gånger kommer från helt ogudaktiga hem. Jag var med Elsa och ett par pastorer på hembesök hos föräldrarna till en syskonskara som stadigt kommer till församlingens möten. Mamman hade skickat bud att hon gärna ville ha kontakt med församlingen, men vågade inte komma till kyrkan.

Jag har hunnit besöka två andra församlingar och i båda blivit framsläpad för att hälsa. Här går ju allt mycket familjärt till. Vad jag förstår, så är människorna inte så värst intresserade av andliga ting. Jag har inte sett många katolska aktiviteter ute i stan. Man säljer lite krafs - tavlor med helgonbilder, ett och annat krucifix. Man ser en och annan nunna röra sig i vimlet. Men när jag tittat in i någon katolsk kyrka sitter någon ensam själ där, och det tänds inte många ljus för helgonen. Det är alltså mitt första intryck efter fjorton dagar, så jag kan ju ha fel. Men troligen är man mera from på landsbygden. Någon magisk skräck för kyrkan har man absolut inte. Här lever man för dagen. Nog behövs det predikan om Jesu tillkommelse.

En dag åkte Elsa och jag buss till stadsdelen där universitet ligger. Jag trodde inte mina ögon! Här var gatorna rena, utan stora håligheter. Bussrutter på bestämda tider, fina hus med frys och kyl, luftkonditionering och gasspis med ugn. Rinnande varmt och kallt vatten, bad! I min enfald hade jag inte reflekterat över att det kunde finnas sådana moderniteter i Santa Domingo.Det är verkligen två världar. Men jag är tacksam att få nalkas den fina världen med utgångspunkt från Elsas enkla, hemtrevliga hus, där man varje morgon bär in tjugo plastkaggar vatten, tvättar sig i ett stort handfat, duschar med hjälp av en plastskopa. På landsbygden lär det vara ytterligare en annan värld, utan elektricitet. Får väl uppleva det också någon gång.

Det är i alla fall helt klart, att utan en intim gemenskap med församlingen hemma, utan att känna välsignelse och förbön från er, skulle jag inte kunna vara här. Och jag är så tacksam att ni gör det möjligt för mig. Det kommer väl mera faktiska rapporter framöver, då jag lärt mig mer om människorna, språket och landet.

Hälsa alla syskonen i församlingen och runt om i storfamiljerna!

MARANATAHÄLSNINGAR med 1 Kor 9:24. *Stina*

Midnattsropet på Humlegården

- En oas för de äldre

Av Ulla Näsholm Foto: Tommy Jacobsson

Gustaf Larsson och Sven Pettersson heter två av församlingens allra äldsta vänner. Båda bor hos storfamiljen på Humlegården, Latorp. Förberedelserna för att kunna ta emot fler äldre syskon är i full gång. Var och en ska kunna få möjlighet att flytta in i syskongemenskapen och inte utan valmöjlighet sättas på någon av samhällets sterila och opersonliga institutioner. Den utvecklingen får inte fortsätta! Det poängterade Arne Imsen under sommarkonferensen i Gärdshyttan och vädjade samtidigt om ekonomisk hjälp. Han knöt an till sin egen 50-årsdag och sa:

"I stället för att ge mig något, tänk på de äldre syskonen och ge din gåva till Humlegården!"

Och efter att ha läst Ulla Näsholms intervju med Sven och Gustaf förstår man att det är angeläget.

Gustaf Larsson och Sven Pettersson på Humlegård

Det har varit konferens för de äldre på Latorp. Man har samlats varje dag till möten och samlingar av olika slag.

Några som bor på Latorp och som varit tillsammans med både äldre och yngre från Latorp, Gärdshyttan och andra platser är Gustaf Larsson och Sven Pettersson, som båda bor på Latorp.

Efter helgens inspirerande och provocerande möten i Örebro övernattade vi stockholmsbor hos syskonen på Latorp och då tyckte jag det var roligt att samtala lite med Sven och Gustaf. De är ju två pionjärer som varit kristna i många år och verkligen prövat Guds trofasthet. Både Gustaf och Sven har varit engagerade i många år i Maranata och samtidigt som Pilgrimsskolan stod i sitt initialskede så bröt de upp från sin tillvaro och valde att leva tillsammans med syskonen, bli lärare och föredömen för oss alla elever i Pilgrimsskolan.

Sven och Gustaf är båda strålande föredömen för oss alla och ett exempel på att tron på Gud gör människor levande långt upp i åldrarna. De kommer båda från olika miljöer och har helt olika bakgrund. Gustaf var lantbrukare och hade sin gård att sköta. Han odlade jorden, avverkade skog, ja, sysslade med allt som har med ett ursprungligt naturnära sätt att leva på.

Sven kommer från stan. En tid bodde han i Amerika där han också blev frälst. I många år sedan bodde han i Karlskrona där han arbetade som fastighetsskötare.

Så deras bakgrund är inte densamma. Men ändå har de funnit varandra och syskonen i ett gemensamt tjänande för att se hur ett Guds verk tar gestalt i tiden och i människorna. Det är fantastiskt att vara med och utifrån sina förutsättningar och gåvor tjäna syskonen och varandra i en kompletterande gemenskap.

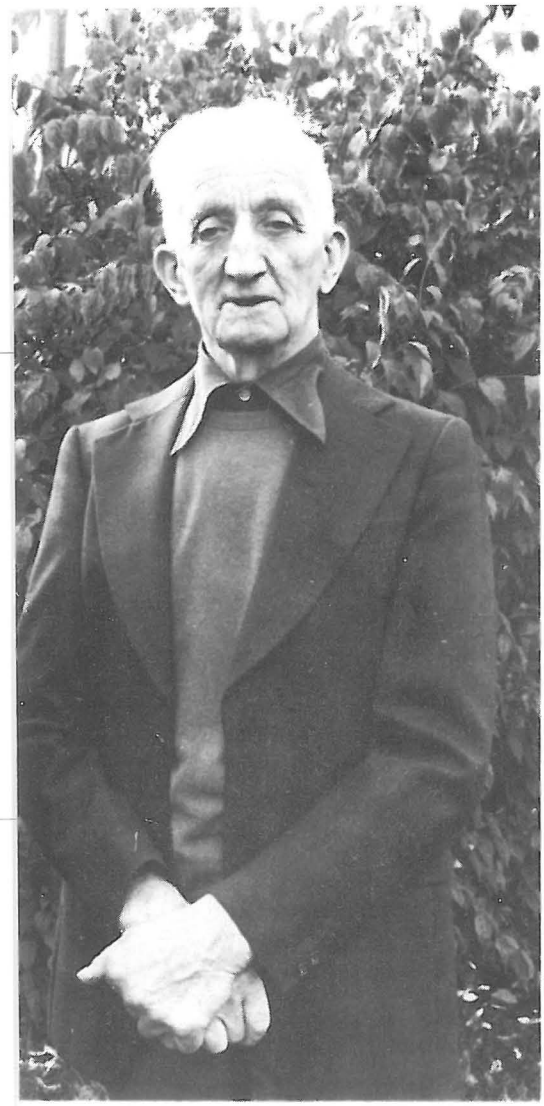
Ibland gör vi oss skyldiga till misstaget att vi buntar ihop generationerna och *de äldre* blir då en liten udda grupp som antas tycka om samma saker och ha likartade intressen. Men i Guds verk finns inga sådana klyftor, det viktigaste är ju att *tillsammans* tjäna Gud. Frälsningen har bundit oss samman, fött oss på nytt och vi tillhör ett annat rike och med det för ögonen vill vi utvidga gränserna för Guds rike och låta människor få veta om försoning och möjligheten till ett nytt liv.

Det har våra kära bröder förstått och vi vill gärna samtala med dem och låta dem dela sina erfarenheter med Midnattsropets läsare. ■

— Jag fick en ny uppgift här bland syskonen

Sven Pettersson svarar på några frågor

Latorp.

Gustaf Larsson:

Viktigt att följa sin övertygelse och sin tro

Hur har du upplevt konferensen här på Latorp?

- Det har varit väldigt välsignat att samlas. Vi var inte så många, men vi hjälptes åt och har haft samlingar varje dag. En dag ledde jag mötena och en annan dag var det Gustaf.

- Tore Eriksson från Karlstad var här och hade bibelstudier med oss några dagar. Avslutningshelgen var det väldiga möten. Speciellt roligt var det att Britta och Arne Imsen hade kommit hem från Grekland och kunde vara med oss.

Varför bor inte fler äldre i storfamilj, tror du?

- Det är väl så att många har olika sysselsättningar som upptar tiden. Familj och barn kan också binda så att det blir svårt att flytta. Många gånger är inte heller människorna riktigt insatta i hur det här med storfamilj fungerar. Många tror att alla bor i samma rum.

- Men det får jag säga att mina pojkar har fått större förståelse för mig när de fått klart för sig hur det faktiskt är, genom att de besökt mig. Då har de sett hur vi äter tillsammans, beder tillsammans, ja, hur vi verkligen delar allting.

Sven har på ett särskilt sätt haft känsla för litteraturmissionen och har varit en fli-

forts. sid. 23

När jag tittade in till Gustaf, så låg han till sängs.

- Jag är bara litet förkyld, sa han och lät lika glad som vanligt. Men jag tyckte att det var lika bra att ligga en dag tills det blir bättre.

Så det där med intervju det får nog vara, tyckte vi och bestämde att det får bli en annan gång. Men i alla fall. Jag blev kvar hos Gustaf ganska länge och han talade om Guds verk, berättade om veckan som varit och hur fantastiskt det varit att få samlas med syskonen och dela Guds ord.

Hur det var så blev det ett långt samtal och jag stannade och kokade kaffe och det var mycket som Gustaf påminde sig om när han tänkte på sitt liv och hur de sista åren förändrat hans liv sedan han lämnade sin gård och flyttade till Latorp.

Det handlade om skönstaxering, polisförhör, om ganska dramatiska händelser som man som äldre inte borde vara med om eller orka med. Enligt alla gängse normer skall man då sitta bekvämt tillbakalutad och se sig tillbaka. Men Gustaf ser hellre framåt, även om han på min uppmaning berättade och erinrade sig händelser som låg en tid tillbaka.

Nöd för ungdomar

Du har ju alltid haft ett speciellt hjärta och handlag med barn?

- Ja, jag har alltid tyckt om barn. För många år sedan hade jag söndagsskola och har alltid haft god kontakt med barn. Jag tänker på barn och ungdomar och den tillvaro de får växa upp i och jag får verkligen nöd för dem när jag tänker på hur det är. Jag har sett utvecklingen sedan många år och hur rotlösa och förstörda många har blivit.

- När jag var i Stockholm sist och promenerade på Gamla Brogatan så träffade jag en flicka. Hon var påverkad av droger antagligen och var väldigt förstörd.

- Hon var inte så gammal. Det var en rar flicka och jag försökte tala med henne, men det var svårt. ''Farfar'', kallade hon mig och så berättade hon lite om sin bakgrund. Det var fruktansvärt tycker jag.

Det är sant att Gustaf har en särskild känsla för barn och ungdomar. Man behöver bara se honom så vet man att i hans föl-

je kommer en hel rad med ungar i alla åldrar. De hjälper Gustaf att hugga ved, göra små reparationer etc etc.

Och det där med farfar har verkligen en praktisk betydelse i storfamiljen, där den äldre generationen oftast saknas och Gustaf verkligen fyller ett tomrum. Inte bara hos barnen utan också för föräldrarna som kan behöva hjälp och vägledning i många saker.

Till Gustaf kan man komma och hälsa på och utan något ärende bara sätta sig ner och få hjälp och själavård av en broder som genom sin levande tro kan inspirera och trösta, vägleda och undervisa.

Nära naturen

- Visst var det Agneta och du som var på Myrhult några veckor när jag ett år var i Stockholm på bibelskolan? frågade Gustaf Larsson.

Jo, det var det ju. Då hade vi bl a hand om två stora arbetshästar. Det var inte så mycket att göra med dem, men de skulle ha vatten och utfodras och rastas lite. Men efter några veckor började hästarna bete sig konstigt och på vår beskrivning i telefon sa Gustaf att de skulle ha salt. Gustaf kom hem och rättade till bristen. Vi fick lite praktisk inblick i livet på en lantgård och också undervisning om många saker som vi inte kände till, stadsbor som vi var.

Nu har Gustaf lämnat sin gård. Påminnelserna om hästarna och ett liv nära naturen finns på Latorp. På andra sidan vägen finns en hage där många hästar betar. Latorp är en underbar miljö för naturälskare och en idealisk plats för barnen.

Och man behöver bara komma in till Gustaf så märker man att han är populär bland dem. Där hänger teckningar av hästar i olika storlekar och av olika slag. Till Gustaf, står det med stora spretande bokstäver och sen minne av, underskrivet med namn och ålder.

- Tänk, när jag hade sålt gården då reste jag först till Stockholm och sedan följde jag med på en konferens i Oslo. Sedan skulle jag flytta till Latorp.

- Jag får väl bo på en madrass på golvet, tänkte jag, men det ordnar sig nog. Jag hade ju inte hunnit att flytta eller göra iord-

forts. sid. 22

Nöden och behovet tvingade oss att flytta samman till storfamilj

Storfamiljen på Humlegården, Latorp, samlad utanför f d kommunalsalen (Foto: Tommy Jacobsson).

Text: Maj-Christine Ögren

Storfamiljen växte fram ur ett elementärt behov av gemenskap. Medan samhället genom lagar och ekonomiska åtgärder sökte bryta sönder den gamla familjesammanhållningen sökte sig de unga maranatavännerna samman i storfamiljer för att återupprätta gemenskapen och värna om familjen. Storfamiljen gjorde många människors sociala återanpassning möjlig. Storfamiljen gjorde också barnens hemundervisning möjlig.

Det var ingen som vid ett sammanträde eller ett församlingsmöte föreslog att nu måste vi flytta tillsammans och bilda storfamiljer. Men nöden och behovet gjorde det nödvändigt att vi var tillsammans praktiskt taget dygnet runt.

Hans Brynte och hans hustru Greta har varit med från storfamiljens begynnelse. Idag bor de i Malmö där Hans är ledare för en storfamilj som tillsammans driver ett bageri och en affär.

— För mig var det absolut nödvändigt att med min familj flytta in i storfamilj för att fostras helt enkelt. Vi var många som redan länge ropat till Gud ett ställe där vi kunde ta hand om våra ungdomar. Man upplevde förtvivlan när man såg hur samhället "slukade" barnen och ungdomarna. Det räckte inte med några möten då och då.

Än en gång fick församlingen uppleva hur Gud visade en framkomlig väg. Man hade inget annat val än att flytta tillsammans för att helt enkelt rädda vad som räddas kunde. Idag börjar man ana Guds suveräna handlande. Vi har sett hur hemundervisningen möjliggjorts just genom storfamiljen, sett hur ungdomarna fostras till dugliga män och kvinnor som är beredda att axla ansvar och ta itu med krävande arbetsuppgifter i evangelii tjänst.

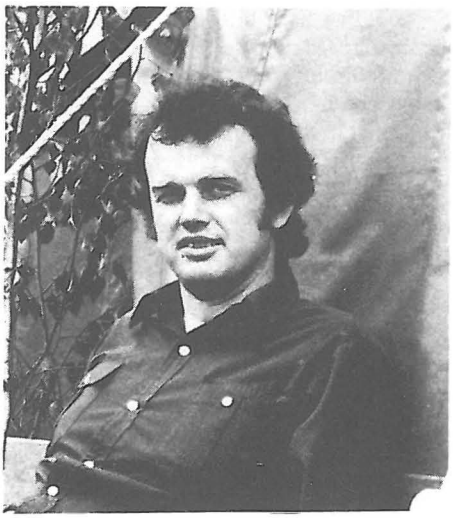
Enda utvägen

— Det är ganska lustigt igentligen, berättar Greta Brynte, mor till fem barn av vilka två får hemundervisning. När vi bodde på Johannelund var vårt första barn nyfött och vi var flera som just hade nyfödda barn. Vi samtalade ofta om hur skulle vi göra när barnen skulle börja skolan. Den enda utvägen vi kunde vi kunde se var att Jesus skulle komma och hämta oss hem. Men Gud hade ju en annan väg — hemundervisningen.

— När jag var nyfrälst drömde jag om att få tjäna Gud så där radikalt. Att ha ett stort hus där man kunde ta emot människor som hade det svårt. Det blev väl inte riktigt som man hade tänkt sig — det blev bättre. Genom storfamiljen fick man verkliga resurser att tillsammans hjälpa människor och tjäna Gud.

— För Hans och mig blev storfamiljsgemenskapen det som räddade oss. Jag vet inte hur det hade gott för oss att leva ett onaturligt förortsliv. Man måste ju få uppleva mening, kamp ock mål för det man håller på med. Att man bygger upp något för evigheten.

Hans säger att det var gemenskapen på församligshemmet Johannelund som fick dem att börja tänka efter. Hur är en normal gemenskapsform egentligen? Man började studera vad Guds ord sa och upptäcka det man redan börjat misstänka, att samhället höll på att slå sönder de mest grundläggande gemenskapsidealen. Flergenerationsfamiljen är helt satt ur spel och banden mellan föräldrar och barn har slitits sönder. Kvinnan är på sitt arbete, mannen på sitt och barnen vistas i samhällets institutioner. Det kan inte vara rätt!

Storfamiljen är församlingens svar på samhällets upplösande krafter, säger Hans Brynte, Malmö.

Storfamiljen blev församlingens svar på samhällets upplösande metoder. Men allt låter ju så bra! Finns det då inga nackdelar med storfamiljen? Vi låter frågan gå till Hans som har åtta års erfarenhet.

— Jodå, visst finns det nackdelar. Det är bara det att nackdelarna blir fördelar. Det är konfliktena som blottar hurdana vi verkligen är. Det är när våra verkliga karaktärsdrag avslöjas som Gud kan ta itu med oss. Och då kan det också byggas upp något äkta och verkligt, fast det många gånger gör ont.

Hemundervisningen blev en naturlig del i storfamiljens dagliga liv. Christina Imsen, själv har fyra barn och är utbildad lågstadielärarinna, är övertygad om att detta är den enda vägen för kristna idag:

— Sedan jag fick mitt första barn har jag haft en inre övertygelse att aldrig skicka mina barn till en vanlig svensk skola, ända sedan jag gick på lärarseminariet förresten. När jag såg många av mina kollegors håglösa syn på tillvaron och bristen på engagemang, då tänkte jag att aldrig skall mina barn formas av sådana människor. De är ju det dyrbaraste jag har.

Livserfarenhet

- I början var det just vi som hade lärarutbildning som fick träda in i undervisningen. Men ganska tidigt insåg jag att det var fel. Det här var något som föräldrarna kunde klara. En lärarutbildning är egentligen en ganska liten och beskuren del av livet. En lärare kan aldrig ge det som en mor ge. Och inom storfamiljens ram finns massor av människor som har något att ge —framförallt livserfarenhet! Det är det viktigaste.

Nu har Christina börjat undervisa sin egen dotter, Eva-Marie. Christina menar att hon och de andra barnen som undervisas i hemmet får den bästa tänkbara undervisning på jorden. Men är detta inte att ta i?

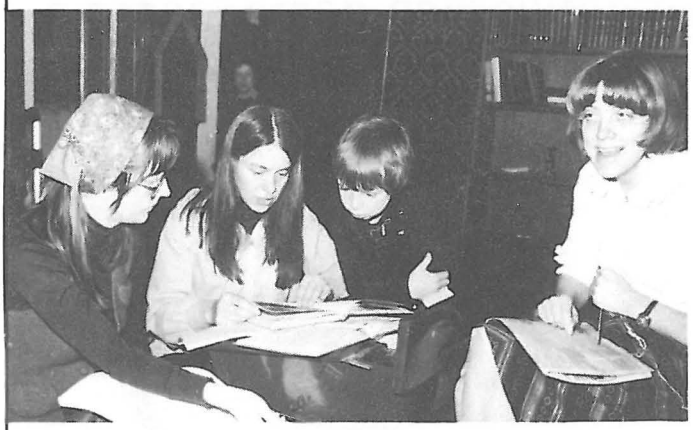
— Nej, säger Christina. Här på Latorp har vi den bästa tänkbara miljö man kan tänka sig att undervisa i. Rent emotionellt och socialt ligger vi på en helt annan nivå än den vanliga skolan. Här fostras de till människor, inte till konsumenter. Vi måste avdramatisera det här med undervisningen. Det viktigaste är inte den intellektuella träningen utan att barnen lär sig möta livsvillkoren.

Hårt motstånd

Idag är det ett femtiotal som undervisas på olika platser i landet. Det som började i form av suckar till Gud har blivit en pilgrimsrörelse som väller fram över landet. Idag är det inte bara maranataföräldrar som ropar: Skrota skolan! Fler och fler börjar inse att den svenska skolan inte bara är ett fiasko, utan rent livsfientlig! Ändå kan inte skolmyndigheterna låta maranataföräldrarna vara ifred. Hemundervisningen har mött på hårt motstånd på flera platser i landet, ínte minst i Norsjö där 14-årige Alvar Dahlberg undervisats i hemmet. Vi låter Alvar avsluta med att svara på frågan varför han slutade den vanliga skolan.

— Jag var tvungen helt enkelt. Man måste lägga sig till med en viss stil för att bli accepterad. Det var så svårt att bevara troheten mot Kristus i den miljön. Många menar att man skall stanna i skolan för att evangelisera, men jag undrar hur många som orkar det i den miljön. Sen har jag lärt mycket mer. Här kan man inte smita undan. I engelska hängde jag bara med i den vanliga skolan. Men nu måste jag lära mig för här svarar ingen annan på frågorna.

Skrämmande okunnighet präglar remissvaren om hemundervisningen i storfamilj

Maj-Christine Ögren, MR:s medarbetare, t v, och Ingegerd Fredriksson, t h, får här instruktioner om hemundervisningen av Britt Wallgren. Fredrik tittar på.

Text: Maj-Christine Ögren

En skrämmande okunnighet! Det är intrycket man får av kommunernas remissvar angående ändringar av skollagens 35§. Mest upprörande är att man inte heller är intresserad av att få veta vilka ödesdigra konsekvenser en ändring av paragrafen får för människor. Ingen av landets kommuner vänder sig emot det nya lagförslaget. Det gör däremot bl a Medborgarrättsrörelsen och föreningen Hem och Skola, som anser att man här näst intill avlägsnar möjligheterna till enskild undervisning.

Kvällen den sjunde augusti stegade en grupp maranatavänner, däribland undertecknad, in på kommunalfullmäktiges sammanträde i Jönköping. De folkvalda skulle yttra sig över delbetänkandet "Enskild undervisning enligt 35§ skollagen, förslag till ändring av skollagen". Spännande och ödesavgörande, tänkte vi och beredde oss på att få höra män och kvinnor som var väl insatta i det aktuella ärendet. För oss hade det alltså livsavgörande betydelse hur de olika kommunerna skulle komma att behandla frågan. Beslutade man bifalla en ändring av skollagen så omöjliggjordes hemundervisningen för maranataföräldrarna, i alla fall inom lagens ram.

Ärendet stod ganska långt ner på listan och precis innan det skulle behandlas bestämde de folkvalda sig för en fikapaus.

— Va bra, tänkte vi, nu blir det tillfälle att samtala med ledamöterna. Bertil Fredriksson, som har två barn som undervisas i hemmet, började genast att samtala med en av socialdemokraternas representanter. Men till vår stora förvåning var han inte ett dugg intresserad, trots att han inte hade en aning om vad lagförslaget skulle få för konsekvenser för oss maranataföräldrar. Nästa man, en ung kommunist, lyssnade visserligen lite motvilligt. Han kom ju inte undan, men i hans samhälle fanns det inget utrymme för hemundervisning.

Och så klubbade man inför våra förvånade ögon igenom förslaget utan att en enda begärde att få ordet. Man ägnade betydligt större intresse åt de nyutkomna kvällstidningarna...

"avsaknad av lekkamrater"

Så har det tydligen gått till i de flesta kommuner som anmodats att avge yttrade angående den aktuella lagändringen. Det är inte utan att man blir skrämd när man läser igenom remissvaren. På de flesta platser i landet där man kommenterat lagförslaget, bär dessa kommentarer vittnesbörd om en okunnighet och fientlighet som är i det närmaste total. Så t ex styrelsen i Värnamo, som poängterar vikten av "en total uppföljning av barnets situation. Ett barns uppgifter om avsaknad av lekkamrater ger vid handen en isolering som kan skada barnet. Samarbetet med barnavårdsmyndigheterna är därvidlag betydelsefullt". Citatet behöver väl inga kommentarer...

Så här säger bl a länsskolnämden i Västerbottens län: "Det bör upprepade gånger understrykas att skolan skall fostra barnen i ett socialt sammanhang, lära dem att fungera tillsammans med andra, och utanför lektionssalen få en inblick i hur arbetslivet och samhället i övrigt fungerar. Dessa insikter kan knappast visas inom ramen för den enskilda undervisningen."

forts. sid. 24

Ett sätt att skaffa in medel till missionen

PILGRIMSTJÄNST

- storfamiljernas gemensamma småföretag -

Peder Blom föreståt idag tvätteriet på Södermalm i Stockholm (Foto: Nils Höglander).

Bengt Larsson har kuskat land och rike runt på alla marknader med Midnattsropet och pepparkakor.

Text: Maj-Christine Ögren

Pilgrimstjänst är det samlande namnet på storfamiljernas småföretag. Mötes- och boendegemenskapen väckte tanken på arbetsgemenskap. Genom Pilgrimstjänst gjordes storfamiljens medlemmar ekonomiskt oberoende av samhället och utomstående arbetsgivare och kunde mycket mer konsekvent följa sin övertygelse. Genom Pilgrimstjänst skapades också ekonomiska möjligheter för extra intensiv evangelisation och inte minst hemundervisning för barnen.

—När man blir frälst och får maranataropet i sitt hjärta då blir det svårt, ja, rentav omöjligt att fortsätta tjäna den profana samhällsordningen. Man vill ta vara på tiden på ett helt annat sätt. Och man vill använda sina krafter till att bygga upp Guds rike och församlingen, inte världsordningen.

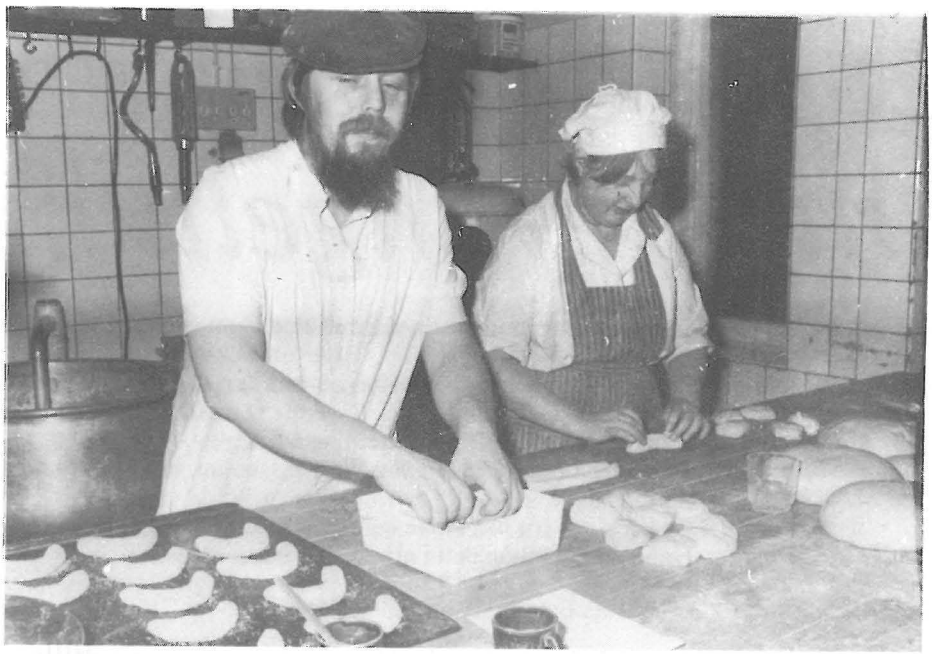
Det säger Kjell Hägerman när han berättar om hur begreppet Pilgrimstjänst föddes. Man har egentligen aldrig satt sig ner och bestämt att nu ska vi bilda något som heter Pilgrimstjänst. Nej, detta är något som på ett naturligt sätt fötts fram av syskon som vill tjäna Gud. Kjell berättar att man redan under tiden på Johannelund, församlingshemmet man övertog i början av sjuttiotalet, valde att bli sina egna företagare. Man bakade bullar som såldes i hushållen och anordnade pappersinsamlingar. Målet var att *evangelisera* samtidigt som man *försörjde* sig.

Ju fler människor som flyttade till Johannelund desto större blev behovet av en organiserad intresseförening. Man ville leva så enkelt som möjligt och bestämde sig för att göra storinköp till den ”nyfödda” storfamiljen. Föreningen Pilgrimstjänst bildades. I samma veva fick församlingen uppleva en verklig väckelse. Många av samhällets s k utslagna sökte sig till Johannelund, blev frälsta och upplevde omöjligheten att gå tillbaka till samhället. Det blev alltså ännu en anledning för bröderna och systrarna att bli sina egna företagare.

Idag består Pilgrimstjänst av flera olika verksamhetsgrenar. Hotell, servering, bokhandel, andrahandsaffär, bageri, tvätteri och mängder av olika serviceuppdrag som städning, fönsterputsning m m.

Peder Blom, som bor i storfamiljen i Bromma var en av dem som blev frälsta och döpta på Johannelund. För honom blev församlingen en ny hemvist. Och han kunde inte tänka sig att ta ett ”vanligt jobb”.

— Nej, jag hade ju fått ett nytt liv och min enda önskan var att få dela med mig av detta till så många som möjligt. Och så upplevde man detta enorma behov att få arbeta tillsammans med syskonen. Jag hade knappast klarat av att ta en vanlig anställning. I stället började jag med fönsterputsning, städning och försäljning av peppar-

En tidig morgon i bageriet i Örebro. Greger Leijonhufvud och Kerstin Fredriksson gör smörgåsgifflar till hungriga örebroare.

kakor tillsammans med syskonen. Idag arbetar jag på Pilgrimstjänsts tvätteri på Södermalm i Stockholm. Varje dag får vi samtala med människor om Jesus utan att vara rädda för att någon skarpögd arbetsgivare ska slå ner på oss. Och så vet man att alla medel som kommer in används i missionens tjänst.

—Häromdagen kom det in en ung kommunist som var helt fascinerad av vårt arbete. Han fick se evangelium förkroppsligat.

Så långt Peder.

När församlingen övertog Gamla Bro i Stockholms centrum blev det nödvändigt att sätta sig ner och analysera begreppet Pilgrimstjänst. Man samtalade, bad och diskuterade hur man skulle bära sig åt. Kraven kom inifrån. Fler och fler såg det omöjligt att fortsätta sina olika tjänster i samhället. Lärare, studerande, tjänstemän och arbetare upplevde alla ett skriande behov av en annan väg. Så föddes idéerna...Varför inte öppna en affär där man kan sälja andrahandsprylar. En bokhandel blev naturlig del i evangelisationsarbetet, serveringen blev en oersättlig bas för nya kontakter och likaså hotellet. Det var alltså så det började.

Idag finns den ideella föreningen Pilgrimstjänst på många platser i landet. Andrahandsaffärer finns i Stockholm, Motala, Umeå och Kumla. Hotell Pilgrimshem finns förutom i Stockholm även i Örebro,

Gulli Dahlberg, Örebro, på marknad någonstans i Sverige (Foto: Per-Arne Imsen).

Sonja Sandvik, Jönköping, arbetar idag på Park Hotell och kommer dagligen i kontakt med massor av människor.

Gärdshyttan utanför Askersund, Jönköping och Malmö. Bageri finns i Örebro och Malmö. Pepparkaksförsäljnig har praktiskt taget varje storfamilj bedrivit. En del har gjort sig lustiga över pepparkaksförsäljningen, men faktum är att mängder av människor nåtts av frälsningens budskap just genom denna verksamhet. Det är ju inte pepparkakorna som är det viktiga. Det är bara ett medel att nå människorna.

Och tänk när man under brinnande strejk intensivbakade på Gamla Bro. Under tiden bröddiskarna i affärerna tömdes så fylldes församlingens provisoriska försäljningsdisk i möteslokalens entré med färskt bröd. Lättade stockholmare behövde inte bli brödlösa.

En som bland många andra sålt pepparkakor är Bengt Larsson, Latorp. Så här säger han:

— De sista två åren har jag tillsammans med andra bröder åkt över hela landet med pepparkakor. Vi har sålt på marknader, men också gått runt i affärer och det har knutits åtskilliga kontakter under den här tiden. Inte minst med de andra marknadsknallarna som från början var direkt fientliga mot oss. Nu kommer de och ber att få tidningen, eller ber oss skruva upp ljudet på grammofonen. Och jag glömmer aldrig när vi var på turné i Norrland. I en affär i Boden samtalade jag med en handelsresande som visade sig komma från Garphyttan, tre kilometer från Latorp.

Sonja Sandvik har sin tjänst på Park Hotell i Jönköping. Hon menar att det här är ett utomordentligt sätt att komma i kontakt med människor:

— Vi kommer i kontakt med fler människor än vi skulle göra på flera traditionella väckelsemöten! Inte så att väckelsemöten har spelat ut sin roll, men vi måste hela tiden söka nya vägar!

Ja, hela tiden nya vägar...Nu har syskonen på Gärdshyttan skaffat sig ett par får och fler lär det bli. Nästa mål är att vi blir självförsörjande på så många områden som möjligt. Oberoende av alla - men beroende av Gud. □

Tryckeriet en omistlig del i arbetet med evangelium

Tryckeriet någon mil väster om Stockholm ger för närvarande sysselsättning och inte minst utbildning till en hel stab unga medarbetare som under vår käre broder Tore Eriksons ledning ser till att pressarna inte står still i onödan.

Tore Eriksson, 73, har levt sitt liv i nära kontakt med tryckarkonsten och har nu ställt tid och kunnande till förfogande. Han kan även intyga att pressarna har kapacitet som nu ger oss möjligheter att också ta in arbeten utifrån. Boken Förstatligandet av våra barn, är tryckt på Te-Ka Offset.

Den smått fantastiska sättmaskinen kan snabbt omvandla manus till prydliga spalter. Efter ett enkelt handgrepp kan vi sätta ingresser och rubriker i önskade storlekar.

Så fort som möjligt skall vi nu framställa evangeliska skrifter, en efterlängtad predikosamling av Arne Imsen, läromedel i olika ämnen för Pilgrimsskolan samt maranatabudskapet översatt till en rad olika språk.

Ett steg i tro har alltså tagits för litteraturmissionen. Kära vänner, kom ihåg detta arbete i förbön!

Text: Ulla Näsholm Foto: Mats Emanuelsson

Nog önskade jag att kunna beskriva tryckeriet så att det verkligen gavs rättvisa åt denna förnämliga utrustning som nu ställts till maranatafolkets förfogande. Tyvärr kan jag inte det. Jag är inte tillräckligt insatt i hur det fungerar eller kan beskriva det - jag kan bara överväldigas av vad som kan åstadkommas genom att vi nu fått denna möjlighet att nå ut med det tryckta ordet på ett helt annat sätt än tidigare.

Maranataropet i tiden måste basuneras ut för att starkare och mäktigare kunna genljuda över jorden. Vi måste förstå vårt ansvar och våga gå till andra områden så att vi på ett rätt sätt tar vara på de resurser som Gud gett oss att nå ut med evangelium.

Missionen är en sak som ligger varmt om hjärtat på troende kristna. De som upplevt ett nytt liv vill på allt sätt förmedla det vidare till andra grupper och områden. Ibland är det svårt att veta hur det skall gå till på ett konkret sätt. Man söker efter olika kanaler och framförallt efter uttrycksmedel för att nå längre.

Liv och rörelse

Den längtan och åstundan vi har är ju att människor skall få höra, få kännedom om frälsning och att det finns ett liv i gemenskap med den Gud som skapat oss.

Några har åkt till Grekland och arbetar där för att människor skall få höra budskapet om Jesus. I ett vardagligt liv med arbete och mödor får de många kontakter med människor och arbetar för att sprida evangelium.

Andra har åkt till andra länder. Vi tänker närmast på Stina Fridolfsson, som ju befinner sig i Dominikanska republiken, varifrån vi också fått hälsningar till vännerna och församlingarna.

Arne Imsen och Mose Abna Aissa har varit i Tunisien för att kontakta troende vänner där. Hela tiden händer det saker av positiv karaktär. Människor ringer från olika hörn av världen till Gamla Bro och vill ha kontakt och informationer. Jag satt i växeln en dag och då kom ett samtal från Paris, från någon som ville få kunskap om frälsningens väg.

Agneta och Bo Höglander står och trampar för att komma iväg och deras mål verkar bli Portugal, dit Bo åker tillsammans med Arne Imsen för att förbereda och undersöka möjligheterna för radiomission.

Bibelskolan i Stockholm är en startpunkt för många som vill tjäna Jesus. Där har skaror fått heliga impulser och sett en möjlighet att i den här tiden kunna förverkliga Guds vilja och vara med om att utvidga Guds rike.

Det är liv och rörelse. Arbetet expanderar och som ringarna på vattnet utvidgar det sig. Just när det händer så mycket av så stor betydelse för evangelii utbredning så får vi ett tryckeri, Teká Offset i Bromma, där Midnattsropet nu trycks och där några bröder just håller på att lära sig den konsten av Tore Eriksson.

Inte bara Midnattsropet, utan mängder av traktater, foldrar, matsedlar, reklam, etc monteras och trycks där. Det är ett viktigt arbete och jag tycker att det är så märkligt att vi fått tryckeriet nu när människor åker till andra delar av världen. Då finns ju möjligheter att trycka traktater och skrifter på olika språk och genom våra vänner på andra platser nå ut till skaror av människor. Det öppnar verkligen perspektiv när vi ser en vision om hur skaror upplever frälsning och det är med största glädje vi vill satsa på en så angelägen sak.

Jag skulle vilja få människor att förstå hur betydelsefullt det är, men det är svårt att ge ord åt det.

—Vidga ut platsen för ditt tjäll, låt spänna ut tältet under vilket du bor, och spar

Pressarna klarar vilka arbeten som helst. Möjligheterna är enorma. André, Tore och Mikael tror på framtiden.

Tore Eriksson, Mikael Eliasson och André Widén synar här flerfärgstrycket på den stora A1-pressen.

icke; förläng dina tältstreck och gör dina tältpluggar fastare.

Dessa ord har jag haft inom mig ända sedan första stund jag hörde om tryckeriet och jag förstod vilken missionsinsats det blir möjligt att utföra.

Tjänandets glädje

En snabb presentation av några av syskonen som arbetar där. Allra först och viktigast är då Tore Eriksson som ju har presenterats i en tidigare tidning. Tore är fackman och har gått in i uppgiften som lärare för den som skall arbeta med tryckningen. Men det är minsann inte bara fråga om att tekniskt lära sig hur det fungerar. Tore har verkligen gått in i en uppgift som själavårdare, herde och arbetskamrat. Utan att förlora värdigheten eller respekten kan han vara kompis med alla som arbetar i tryckeriet. Han skrattar och skojar, men kan också förmana och hålla efter så att det blir ordning på saker och ting.

Mikael och André har vi ju också läst om förut, hur de med liv och själ går in för att under Tores överinseende lära sig allt som hör till ett tryckeri. Det handlar om färger, blandningar, fotograferingar, etc. Utbildning till tryckare är ganska många år så det finns hela tiden nya områden att utforska och lära..

Sen finns där en rödhårig, glad norrländska Katrin Dahlberg. Hon är den morgonpiggaste av alla och en riktig arbetsmyra. Hon ritar traktater, gör original till affischer och annat som sedan trycks. Dessutom monterar hon Midnattsropet, klistrar sidor och hjälper till med lay-out på tidningen.

Jag minns ett tillfälle då någon besökare blev så imponerad av Katrins konstnärliga gåvor att hon utbrast:

—Men du har ju verkligen konstnärlig begåvning. Varför går du här, du kunde arbeta på en reklambyrå eller varför inte skaffa dig en riktig utbildning när du har sådana förutsättningar?

—Jag får ju utbildning här, svarade Katrin lite förvånat. Jag har lärt mig mycket här och det är nya saker hela tiden att lära sig.

Och det är sant. Människorna sätter sina liv i Guds tjänst och då kommer Pilgrimsskolan och man får lära sig mera och utveckla sina gåvor och med dem tjäna till allas bästa. Det är fascinerande att vara med och se hur det fungerar.

Thomas, är en annan som också hjälper till att montera tidningen och klistra sidor etc. Dessutom är han språkkunnig och översätter traktater till olika språk så att de kan användas i ett större sammanhang.

Vi minns när Thomas blev frälst för precis ett år sedan på avslutningshelgen i bibelskolan. Vilket jubelmöte det var! Nu har han alltså kommit in i tjänsten för Gud och hjälper till att få ut budskapet till andra människor.

När man får vara med om sådana under och se hur skördearbetare hela tiden kommer till när nya områden blir aktuella, då blir man så tacksam till Gud att man inte vet vad man skall säga. Vi får tillsammans prisa Gud över hur han är med och leder människor in i olika uppgifter.

Det är många andra som också är med och hjälper till. När tidningen är tryckt skall den falsas och häftas och då är det många som kommer ut för att under några dagar göra en insats för att tidningen skall komma iväg till prenumeranterna.

Lunch hos storfamiljen

Så det är alltså en hel del människor som arbetar på tryckeriet, som ligger ganska långt från Gamla Bro. Genom att avståndet är så långt har det varit lite problematiskt med matlagningen, som inte alltid fungerat så tillfredsställande. Det blev oregelbundna tider och tog lång tid och, ja, ibland blev det lite irriterande när vi skulle få det att fungera.

Men då tyckte storfamiljen i Bromma att det där skall vi ordna och så bjöds vi på middag hos familjen i Bromma. Varje lunch åker vi dit, där Solfrid och Liv, som är hemma och sköter hushåll, barn och skola också tog hand om oss. Det var en väldig glädje att möta den gästfriheten och att få sätta sig ner i ett hem och äta tillsammans med familjemedlemmarna där.

Det är en detalj som betyder så mycket för oss och som gör att vi känner delaktighet i arbetet och får tjäna varandra med våra olika gåvor.

Missionen är ju att förmedla liv, ”tvätta varandras fötter” och att i de små vardagliga tingen ha omsorg om varandra. Det är vad vi upplevt på tryckeriet och vi är tacksamma och överväldigade över denna ynnest som Gud bevisat oss att få tjäna honom som är missionens Herre. □

JUST NU!

Bed för och offra till Maranata-församlingens i Stockholm pågående bibelskola!

Postgiro: 44 10 05 -6

forts. fr. sid. 9

INTERVJU MED ARNE IMSEN

De här fyra punkterna som du tagit upp, kan vara problem som en rörelse kan ställas inför. Har Maranata kommit undan de problemen?

Absolut. Vi har kommit undan problemen av den anledningen att vi har gått fram på ett helt annat sätt. Pingströrelsen ställde sig utanför samhället på ett märkligt sätt. De tog inte upp Nya Testamentets socialetiska program i församlingslivet utan begränsade sig i stort till mötes- och gudstjänstliv. Därför kom alla de här grenarna att växa upp bredvid och utanför församlingen. Det blev inte bara sidoorgan utan överordnade organ.

När Maranata trädde fram skedde något lyckligt. Från början har vi sagt att församlingslivet inte är begränsat till gudstjänstliv på söndagarna, utan det inkluderar hela tillvaron på ett mera radikalt sätt än vi har sett i den frikyrkliga världen, där det många gånger handlar om ett alldeles för ytligt föreningsliv.

Förutom böne- och bibelstudiegemenskap och ett välsignat gudstjänstliv måste det bli en arbetsgemenskap och en ödesgemenskap av en helt annan karaktär än förut.

Den enskilda människan måste göra sig beroende av församlingen på ett sådant sätt som vi läser i Apg. där en sådan sak som den dagliga utdelningen fanns som en sammanförande och sammanhållande kraft.

Är det något som du upplever negativt, el ler något som kunde ha gjorts annorlunda?

Mycket skulle säkerligen kunnat gjorts annorlunda när vi ser det i ett historiskt perspektiv, men jag tror inte att det är riktigt att göra det. Även om vi skulle repetera hela historien, så är sannolikheten den att förfiningen, som alltid inträffar när man får saker och ting på distans, passar vanligtvis illa med den verklighet som man befinner sig i då de olika konflikterna utlöses.

När man i efterhand säger: Den eller den saken kunde ha gjorts annorlunda, är det inte säkert att det är sanning, utan kanske bara en vacker tanke.

Det är klart att man ibland kan ha känt att det här var inte lyckligt, men jag ägnar mig aldrig åt någon destruktiv granskning eller analys, utan det överlämnar jag åt Honom som dömer rättvist.

Om jag skulle klaga över något, säger jag att vi borde ha varit mera hänförda, mera brinnande.

Det Maranata du ser över Sveriges land, är det det du saknade i pingströrelsen?

I stor utsträckning skulle jag vilja påstå det. Jag saknade framförallt kamplusten. Det var ohyggligt att se den vanmakt som

Arne Imsen som ung evangelist i pingströrelsen.

låg över oss i pingströrelsen och gjorde det omöjligt för oss att kämpa mot de krafter som vi menade vara livshotande för en andlig rörelse, men också för en hel nation. Vi fick i alla fall aldrig göra det på ett sådant sätt att vi hade möjligheter att pröva våra krafter i konfrontation med de fiender som jag menar är evangeliets och korsets verkliga fiender, utan vi levde i en overklig värld med en ständig skuggboxning mot förmenta fiender.

Har du någon önskan inför framtiden?

Jag har en ambition och det är att vara trogen den himmelska synen, den vision vi har fått. Kan jag ståndaktigt nå fram till det målet genom att förverkliga detta ända till slutet, oberoende av hur samtiden kommer att reagera, så har jag gjort det min Herre har kallat mig att göra.

Jag tror inte på massevangelisation. Jag vill att de små grupperna och storfamiljerna skall bli missionscentra där alla kan finna sin uppgift och sin andliga tjänst och fungera i den.

För oss är det viktigt att predika, men också att handla. Nu ser jag fram mot att församlingarna och grupperna skall växa till och samtidigt frigöra sig från de närvarande inflytelserna, så att församlingarna får en egen rättsordning, en egen ekonomisk ordning, en egen social ordning och att församlingen får en egen kultur, så att vi på samma gång kan bli ett slags kulturrevolution med allt vad det innebär.

Då kommer vi in på de stora frågorna om vår uppgift i tiden, i konfrontation eller i allians med världen.

Det här är alltså en vision du har för framtiden?

Här i Sverige har vi fått leva fram vårt liv och haft tillfälle att testa och pröva sakerna jag nämt förut. Vi har gjort det för att vi skall fortplanta det till andra delar av världen. Jag tror att det kommer att visa sig i den tid som ligger framför att kommuniteterna, storfamiljerna, som nu växer fram med mogna, väl fostrade människor, kommer att utöva ett enormt inflytande för evangelisation och mission.

Vi måste våga ta itu med frågor och problem som samhället inte vågar röra vid och som kristenheten naturligtvis undviker eftersom den är alldeles för väletablerad för att kunna tänka i de här banorna och göra den här analysen med alla de riskmoment som det naturligtvis innebär.

För det första får vi sätta oss ner och granska våra relationer till samhället. Då tänker jag framförallt på vad staten egentligen representerar, och på vad sätt dessa relationer skapar felaktiga attityder hos medborgarna, framförallt för kristna människor.

De frågor vi måste ta upp från själva grunden är först och främst de medborgeliga plikterna. Okritiskt har vi accepterat vissa plikter som vi menar är helt obligatoriska och inte får underkastas någon kritik. Jag tänker först och främst på *skolplikten, värnplikten, skatteplikten* och för det fjärde *associationsplikten.* Det är alltså fyra mycket väsentliga punkter det handlar om. Tre är lagstadgade, associationsplikten är inte inristad i lagen men ändå finns den där som ett mönster och tvingar medborgarna till associationsplikter som ligger i strid med deras ideologiska syn.

Lyckas vi inte lösa detta, så att församlingen frigörs från banden, som på ett eller annat sätt hindrar eller hämmar den kristna församlingen, kan vi aldrig komma fram till en djupgående väckelse. ■

forts. fr. sid. 15

GUSTAF LARSSON

ning nånting. Men när jag kom hit så hade syskonen gjort iordning min lägenhet, kört hit mina möbler och där hängde tavlor på väggarna. Det var så underbart och trivsamt.

- Det är sånt man tänker på med sådan glädje och tacksamhet över vilken omtanke och kärlek jag mötte redan från första stund.

Det finns mycket mer att säga och berätta om. Auktionen där Gustaf sålde sin gård och genom medlen bildade en grundplåt för Pilgrimsskolan där han själv nu är en vördad och älskad lärare och pedagog.

Eller om radioprogram som Gustaf medverkat i, där han berättat om sitt liv och genom sitt föredöme fått andra med sig.

Han är också den enda person jag vet i mararanataväckelsen som fått en egen sång. Balladen om Gustaf Larsson, heter den och är författad av Per Arne Imsen och skriven i samband med att Gustaf tvingades sälja sin gård, därför att lantbruksnämnden inte ville ha Maranata etablerad i bygden. Men Guds verk går vidare och Gustaf ser fram mot nya tider för Guds rike men också med en känsla för att det blir ett kyligare klimat för den som vill gå Guds väg och på allvar följa sin övertygelse och tro ■

forts. fr. sid. 5

ETT MIDNATTSROP...

ofelbart till spiritualism. Det enda som är fast grundat och kan förena Guds folk är Guds ord. Dit måste vi återvända snabbt, därför att snart är också lustmomentet i den karismatiska väckelsen förbrukat. Då är man tvungen att se sig om efter nya jaktmarker för sina avancerade planer.

Det finns väl ingenting som blivit så exploaterat som Jesusrörelsen. Man har frågat oss, varför vi valt att inta en sådan avvaktande hållning till den som vi gjort. På ett mycket tidigt stadium blev det klart för oss, att om vi verkligen skall överleva, måste vi gå isoleringens väg och acceptera ökentillvarons villkor. Hur gärna man än skulle vilja ha gemenskap med alla de heliga, så kan man inte, därför att den oerhörda blandningen av sanning och vanföreställning verkar avtrubbande på alla sinnen och gör det till slut omöjligt att skilja på höger och vänster.

Alla fundamentala bibelsanningar är idag ifrågasatta på ett eller annat sätt. Det gäller frågor om församlingens förhållande till staten, samhället, kulturen, nöjesetablissemangen, de ekonomiska krafterna, skolsituationen och vårdsituationen. Det gäller församlingens förhållande i den här världen över huvud taget och sanningen om Jesu Kristi tillkommelse. Allt har blivit angripet och ingenting är självklart längre. Människor säger att Jesus kommer snart, men frågan är vad det innebär. Det tycks de flesta vara okunniga om.

Det är dags nu att ta ytterligare ett steg. Nu gäller det inte bara uppfyllelse och uppbyggelse utan efterföljelse. Vi måste följa Lammet vart det går på lydnadens väg. Har andra före oss försummat att ta det steget, är det dags för oss att göra det. Vi måste underkasta oss det försakelsemoment, som är nödvändigt för att kärlekens makt skall få bevisa sin inneboende styrka också bland människor, som inte tror. Det innebär att vi måste ta upp frågan om bl. a. egendomsgemenskap. Hur skall det praktiseras?

Ingen väckelse utan offer

Jag vill peka på några saker, som jag tycker är väsentliga i sammanhanget. Församlingen kommer att sluta som den började i fattigdom utan fonder och utan ekonomisk, politisk eller kulturell makt. Vad man kommer att äga är dock en stark tro på Jesus därför att man kommer att befinna sig i ett oerhört beroende av Guds direkta ingripande. Med ständiga övernaturliga manifestationer måste man samtidigt vara beredd att överallt och i alla sammanhang praktiskt tillämpa kärleksbudet. Man kan visa detta i konkret handling genom att avstå från det man själv inte behöver och överföra det till bristområna.

Jag tror inte på, att det här landet kommer att uppleva någon väckelse, förrän det blir klart för oss, att vi måste avstå från vårt självliv till förmån för varandra. Det heter: "Och ständigt var dag var de tillsammans." Behövde de vara tillsammans ständigt var dag i urkristen tid, behöver vi det ännu mycket mera. Det finns ingen generation, som indoktrinerats på det sätt som vi blivit genom vår tids massmedia. I urkristen tid fanns ingen TV, som kunde bryta ner det predikanten eller apostlarna hade undervisat om. Människorna stod då heller inte på en arbetsplats och dagligen lyssnade till en avtrubbande och personlighetsupplösande skvalmusik. Då fanns inte heller alla dessa varuhus, där samma skvalmusik strömmade ut genom mjuka stereoanläggningar för att vi skall bli köpvänliga och tömma våra plånböcker på dessa moderna tempels altaren. Vi skulle vägra sätta våra fötter i sådana varuhus!

Känner ni inte likstanken ifrån denna kultur, som är i lågor och dödsryckningar? Känner ni inte hur vi matas och drogas genom denna otroliga reklam, som skapar konstlade behov efter mängder av ting, som ingen har ett dugg nytta av.

O, denna masskultur och massrörelse! Det borde verkligen stå klart för oss, vad som sker i dessa dagar. Det är uppmarschen till en väldig kulturkris. Vi befinner oss för den sakens skull mitt uppe i en intensiv ideologisk kamp.

Nu måste vi se till, att vi kan skapa någonting annat i stället. Världen måste få se, att kärleken vi talar om, inte är någon julgransdekoration utan en verklighet, som överlever kontakten med tillvarons problem och löser dem. Det blir tid inte bara för tungotal. Församlingen blir politiskt medveten och socialt inriktad. Det betyder inte, att vi skall ägna oss åt partipolitiken. Församlingen blir allt vad samhället är. Församlingen skapar sin egen kultur.

Att vårda barnen och de äldre

Vi lämnar inte våra barn längre att fostras av samhället. De har fostrat våra barn i tidigare generationer, och resultatet har blivit narkomaner och alkoholister i skaror. Vi är barnens föräldrar och kräver barnen tillbaka. Samhället har fullständigt bevisat det totala misslyckandet i sina kusliga experiment. När man till råga på allt så totalt misslyckats, vill man nu också få ta hand om resterna utav det totala fiaskot genom att kräva, att man inte bara skall få ta hand om barnen på skoltid utan också på deras fritid.

Det finns ett mäktigt alternativ, och det är församlingen. Vi skall se till att husförsamlingen blir en fungerande församling på kvartersnivå. Vi tillåter inte längre, att våra barn skall fostras utav ateistiska, depraverade och desillusionerade kulturvrak. Ge oss barnen tillbaka! Vi skall själva ta hand om dem i vår egen skola och söka ge dem människovärde. Vi måste göra klart för varandra, att vi inte i första hand är animaliska driftsvarelser utan evighetsvarelser.

Vi måste även tänka på de äldre. Vad är det för filosofi att de som kommit lite till åren skall förpassas från aktivt liv vid 67 års ålder och placeras på kaserner i isolerade rum för att invänta döden. Barnen kommer till sina föräldrar med en blomma på Fars och Mors dag och ser glada och trevliga ut. Under året har de lämnat ifrån sig allt ansvar om vården till människor, som ibland är synnerligen medvetna om lönegrader och karriär.

Vad är det som säger, att den kristna församlingen skall acceptera att de äldre blir passiviserade i en sådan omänsklig tillvaro. Vi måste alltså även skapa våra egna hem för de äldre. Vi måste i handling bevisa, att vi alla tillhör en och samma syskonskara. Tillbaka till urkristna stigar, trons välsignade vägar!

Att uppnå detta urkristna ideal kan dock inte ske utan offer eller strid. Alla bespottare skall dock komma på skam. Det finns en kraft som kan besegra allt motstånd och säga åt bergen: Häv dig upp och kasta dig i havet. Vi skall komma ihåg, att det här har framtiden för sig. □

forts. fr. sid. 15

SVEN PETTERSSON

tig och trogen kommissionär för Midnattsropet. Genom sitt stillsamma och blida sätt har han vunnit människor och fått dem att lyssna till evangelium .

- Det här med att sälja tidningar har varit en intressant och kär uppgift för mig och jag har sålt tidningar och delat ut traktater i många år.

- För några veckor sedan var jag i Blekinge och Skåne och hälsade på. Då hade jag Midnattsropet med mig och sålde där. Det har gått bra. Jag är ganska envis och går från hem till hem tills tidningarna är slut. I Stockholm tycker jag att det är lite svårare än på andra platser, men där har jag också varit ute med tidningar.

Personligen tror jag nog inte att det är bara envisheten som gör att Sven säljer så mycket och alltid är den som sålt de flesta tidningarna när vi varit ute under bibelskolan etc. Att möta hans vänliga leende och konfronteras med honom när han på sitt lågmälda sätt vittnar om Jesus, ja, då kan man nog inte låta bli att köpa en tidning.

Det är ganska långt mellan husen i Latorp, men alla grannarna har fått besök av Sven och de flesta har också köpt ett Midnattsrop.

forts. sid. 24

forts. fr. sid. 23

SVEN PETTERSSON

Du har bott i storfamilj några år, hur bestämde du dig för det?

- Jag hade god kontakt med Maranata och var ofta i Stockholm på konferenser och bibelstudieveckor. Sen åkte jag hem och det var ganska ensamt. Det som inspirerade mig och välsignade mig och slutligen fick mig att ta ställning och flytta till syskonen var när Arne Imsen på kassetter talade om församlingen och hur den skall vara. Han läste ur Apg 2. Det grep mig och jag förstod att det måste vara ett underbart liv.

- Jag önskade så att det kunde bli annorlunda för mig och tänkte också att det borde ju gälla mig också. Men så tänkte jag: Jag är ju så gammal, det kanske inte passar sig och de kanske heller inte vill ha så gamla människor i storfamiljen. Det var ju mest unga människor som bodde på det sättet.

- Men min längtan efter gemenskap och efter en ändring drev på mig och i tro ringde jag till Stockholm och talade med Ulla Johansson, som förmedlade kontakten med Blommenhof, där jag sedan bodde något år innan jag flyttade till Latorp.

- Det bestämdes ju inget genom det, men jag fick nytt hopp genom att jag vågat ta detta steg. Och i juli 1977 flyttade jag in på Blommenhof. Jag minns att det var väldigt tomt där just då.

Det var det året vi hade sommarskola i Malmköping och alla var där. På hösten så var då Pilgrimsskolan - hemundervisningen ett faktum. Efter några veckor vimlade huset av människor igen och glada skratt från många livliga barn uppfyllde korridorerna där.

Morgonbönen är viktig

- Det är klart att det blev en väldig omställning för mig. Allt var ju så nytt, men det var en väldig välsignelse för mig och också uppmuntrande att bo så där.

- Jag fann mig väl tillrätta och trivdes bra och kände att jag fick en ny uppgift bland syskonen.

Är det något som är påfrestande, eller är det något du skulle vilja ändra på?

- Det är viktigt med morgonbönen, den vill jag inte gärna missa. Därför tycker jag det är svårt att inte alla är med. Några kommer för sent och ibland uteblir några. Det är en stor försumlighet att inte vara med där.

- Så den punkten skulle jag gärna ändra på, eftersom bönen på morgonen är så viktig att tillsammans med varandra lägga fram den nya dagen inför Gud.

Du upplevde på något sätt en kallelse att bryta upp. Skulle du vilja uppmana andra äldre att följa ditt exempel och flytta till en storfamilj?

- Ja, verkligen. Det är ett underbart och bibliskt levandessätt som de första kristna levde på.

- Vi kan tala om problem och glädjeämnen. Det vi upplevt och varit med om kan vi delge varandra. Det är så underbart. Barnen kommer och frågar om olika saker och man upplever att det är en underbar gemenskap.

- Jag måste också säga att något sådant har jag aldrig upplevt i hela mitt liv som kristen. Inte där man på ett sådant sätt kunnat ta del av varandras erfarenheter och kunnat hjälpa och stödja varandra.

Nu ser Sven fram emot att vara med i bibelskolan i Stockholm, där han alltid finns med som en inspirerande och trosförmedlande faktor.

Men först skall han fira sin 83-årsdag som infaller i början av oktober. Midnattsropet vill ställa sig i gratulanternas rad och även säga: GUD VÄLSIGNE DIG! ■

forts. fr. sid. 17

SKRÄMMANDE OKUNNIGHET

Tillåt en enkel fråga. Vad vet herrar länsskolnämd i Västerbotten om den saken? Hemundervisningen öppnar nämligen oanade möjligheter för den enskilde eleven, vilka skolan inte på långt när kan göra. Byråkraterna befinner sig alltså, som oftast är fallet, ljusår ifrån den praktiska verkligheten. Och väl avskärmade ifrån den svenska skolans vardag.

Så nämner man också vilka stora kostnader samhället får om en elev händelsevis återgår till samhällets skolsystem. Man menar att denna elev naturligtvis måste bli föremål för stödundervisning m m. Men hur mycket kostnader som besparas samhället just genom att barnen får hemundervisning, det har man kanske inte tänkt på!

I Norsjö kommun, tar man i med storsläggan genom ledamoten Hans-Olov Eriksson och säger att ”enskilda föräldrar torde varken ha tid eller andra resurser att förverkliga vad som där anges om skolans mål för likvärdig utbildning, kunskaper, färdigheter och utveckling.”

Kommentaren är i det närmaste löjlig för den som orkat sätta sig in i skolans problem idag. Med den normlöshet som råder i de svenska klassrummen verkar ”skolans mål” fjärran ifrån.

Nästan totalt förbud

Föreningen Hem och Skola, Föreningen för Waldorfpedagogik och Medborgarrättsrörelsen har dock ställt sig kritiska till det nya lagförslaget. Hem och Skola menar att den svenska inställningen till enskild undervisning och enskilda skolor, internationellt sett - såsom den utbildats genom skollag och praxis - är föga generös. Och genom den av kommittén föreslagna förändringen skulle vi närma oss förhållanden som är ganska nära totalt förbud för enskild undervisning. Och så citerar vi ordagrant: ”Kommittén har icke redovisat om barn kommer till skada genom paragrafens nuvarande lydelse, ej heller gjort uppenbart att den nya lydelsen skulle förbättra några barns situation.” Slutligen menar man att Sverige inte uppfyller Europarådets konvention angående skydd för de mänskliga rättigheterna om man näst intill avlägsnar möjligheterna till enskild undervisning.

Självklar rätt

Föreningen för Waldorfpedagogik hävdar att det är en självklar rätt för föräldrar att själva välja undervisningsform för sina barn. Och att familjer med samma inställning till undervisningen, som bor tillsammans, också kan undervisa t ex två syskonskaror samtidigt.

Så här säger slutligen Medborgarrättsrörelsen: ”Enligt MRR:s mening finns inte anledning att företa någon ändring av nu gällande regler. Har familjer valt den livsformen att de har ett gemensamt hem, bör de också kunna ge barnen enskild undervisning på samma villkor som om varje familj bott i ett eget hem. Även om det skulle vara så att fler familjer skaffar sig gemensamt hem för att ge sina barn en gemensam enskild undervisning i den samlade kretsen, finns det inte anledning för samhället att ingripa i vidare mån än som följer av kontrollstadgandet i paragrafens andra stycke.”

”Lyften upp edra ögon, och sen på fälten, huru de hava vitnat till skörd. Redan nu får den som skördar uppbära sin lön och samla in frukt till evigt liv; så kunna den som sår och den som skördar tillsammans glädja sig...”

Joh. 4:35 - 36

Midnattsropet

1981

Ett nytt år med Midnattsropet!

★ Prenumerera åt dig själv eller andra
45:- helår, 23:- halvår, 12:- kvartal

★ Bli kommisionär
Tag hem 5 eller 10 ex till reducerat pris

★ Sänd in artiklar, vittnesbörd m. m.

□ När Midnattsropet nu står inför sitt 20-årsjubileum, kan man säga att tiden hunnit ifatt det budskap tidningen förmedlat.

Det som sades under 60- och 70-talen är idag verklighet. I synnerhet gäller detta om vad som framförts i spalterna de senaste 5, 6 åren, där den allvarliga krisen i vårt avsjälade samhälle klart förutsagts. När nu krisen går allt djupare ner i folkhemmet står vi, tack vare det profetiska ordet, bättre rustade att möta problemen. Och som trons folk kan vi vara med och vägleda våra medmänniskor.

Detta till stor del tack vare förkunnelsen som framförts i Midnattsropet! Och det handlar om högst vardagliga ting. Om arbete och utbildning, familjeliv och gemenskap i en trovärdig livsstil i harmoni med Jesu lära och liv. Det här är ting som man inte tar sig eller köper. Det är idel nåd att få vara med och gestalta vår tids profetord.

□ Nu upplever vi även hur horisonterna vidgas. Nya områden kommer in i bilden och en ny generation kallas att gå vidare med evangelium. Här blir Midnattsropet oumbärlig som förmedlare av kunskap och information, vittnesbörd och rapporter från vårt eget land och andra länder. Att vi just i det läget förfogar över ett eget tryckeri ser ut som en helig utmaning. Herren är med sitt folk!

□ På många platser i landet, främst där närradion hörs, skapas nu behov av en klar, väckelsekristen röst. Vi tror att Midnattsropet kan fylla detta behov. Tillsammans kan vi nu se till att denne evangelist, var tredje vecka når ut och fram till de rätta människorna. Må så ske!

BIBELSKOLAN på Gamla Bro 1980

Fred. 31 okt. - Sönd. 2 nov.

STOR AVSLUTNINGS-HELG

Lovsång • uppbyggelse förnyelse • Ordets och bordets gemenskap

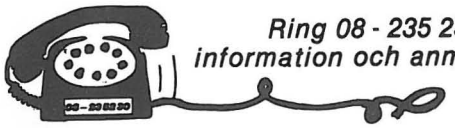
Hela Allhelgona-helgen på Gamla Bro

Gamla Brogatan 27, T-centralen, Stockholm

FREDAG kl. 19.30
LÖRDAG - SÖNDAG
kl. 10, 11, 15 o. 19

ARNE IMSEN, Ernst o. Doris Höglander, Gunno Andersson, Per-Arne o. Christina Imsen, Jan-Egil Hafsahl, Hans Brynte, Gustaf Jillker, Thorbjörn Helmner, Tage Johansson, Peter Ögren, Bo Höglander, tillsammans med en lovsjungande församling.

MARANATA - Du vår Herre kom!

Ring 08 - 235 230 för information och anmälan.

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med 16 nr om året.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 3:—. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", dvs prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSHEM, hotell
PILGRIMSBODEN, kläder
KLARA TONER, missionsbokhandel
BROSALEN, möteslokal
RADIO MARANATA, studio och redaktion
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1980

PILGRIMSHEM

- Välkommen att bo på STORFAMILJERNAS GÄSTHEM -

När Pilgrimshem började sin verksamhet på Gamla Bro i Stockholm, året var väl 1974, skulle man väl inte kunna ana att Pilgrimshem skulle växa upp på den ena platsen efter den andra så snabbt. På inte mindre än sex platser i landet kan du övernatta på hotell Pilgrimshem. I Malmö och Göteborg har hotellrörelsen än så länge karaktären av resanderum i storfamiljens hus. I Stockholm, är gästhemmet inrymt i församlingens evangelisationscenter Gamla Bro, mitt i Stockholms city. I Jönköping har man övertagit Park Hotell, också det beläget mitt i centrum. Örebros Pilgrimshem ligger också centralt, endast fem minuter från Centralstationen.

Storfamiljen på Gärdshyttan har nyligen renoverat flera rum för att kunna ta emot gäster. Men vad är då målet med denna verksamhet? Ja, målet är helt enkelt att kunna evangelisera på ett effektivt sätt. Som husmor på Park Hotell sa: "Man når ju fler människor på en dag här, än man gör på tio väckelsemöten". Och hotellverksamheten har verkligen burit frukt. Åtskilliga kontakter har knutits, både nationella och internationella. Många människor har nåtts av det glada budskapet om frälsning och fler har blivit frälsta och döpts i församlingen för att sedan fara vidare. Pilgrimshem börjar också etablera sig på platser utanför landets gränser. I Oslo kan du bo i storfamiljens hotell på Maridalsveien.

STOCKHOLM
GAMLA BRO
Matservering och gästhem city
Gamla Brogatan 27
08 - 23 52 30

GÄRDSHYTTAN
HAMMAR
Riksväg 50 mellan
ASKERSUND ocH MOTALA
0583 - 70 700

Här på nedanstående platser finns också rum att hyra hos storfamiljerna:

ÖREBRO
Järntorgsgatan 7
5 min. från Centralstationen
019 - 145 245

GÖTEBORG
Lilla Rivöfjordsgat.3
031 - 53 72 76

MALMÖ
Tärningsholmsgatan 6
040 - 65 50 00

JÖNKÖPING
PARK HOTELL
Kyrkogatan 6
036 - 11 19 95

OSLO
PILGRIMSHJEM
Maridalsveien 323 C
02 - 22 82 40

Bed för och offra till Maranataförsamlingens i Stockholm pågående bibelskola!
Postgiro: 44 10 05 -6

Radio MARANATA

(okt. 1980)

Stöd radiomissionen!
Postgiro: 49 14 21 - 4

Radio Maranata har faktiskt blivit ett begrepp i hela landet. På inte mindre än nio platser kan du lyssna till Radio Maranatas program. Där sänder man inte bara utmanade och profetiska bibelstudier, livsavgörande väckelsemöten, engagerande debattprogram. Du har också kunnat lyssna till direktupptagningar från systembolagsaktioner, hemförlossning, en kritisk granskning av tidningen Expressens förmyndarmetoder, nattsändningar där man behandlat en hel rad intressanta ämnen: frälsning, andedop, evolutionsläran, myndighetsövergrepp, för att nu nämna några.

Under sommaren hade man också direktsändningar från församlingens konferens på Gärdshyttan. Väckelsemöten och bibelstudier sändes direkt på flera platser i landet till närradiokommitténs och en del tidningars stora förskräckelse. Men människor nåddes av evangelium... många hörde av sig till konferensens kansli, bad om förbön, tackade för programmen, frågade om möjligheten att få vara med på konferensen eller ville helt enkelt bli frälsta.

Radio Maranata har öppnat oanade möjligheter. Människor som aldrig skulle drömma om att gå till ett väckelsemöte, blir väckta genom att slå på radion och nås av frälsningens underbara budskap.

STOCKHOLM
88 MHz
Tel. 08/23 52 30

Tis	8.30 - 8.45
	20.30 - 21.00
Ons	23.00 - 24.00
Tor	8.30 - 9.15
	20.30 - 21.00
Fre	20.30 - 21.00
Lör	22.30 - 23.00

JÄRVA
91,2 MHz (Sthlm nordv.)

Mån, Fre	20.00 - 21.00
Sön	22.00 - 23.00

SANDVIKEN
89,9 MHz
Tel. 026/25 28 18

Tis, Tor	19.00 - 20.00

GÖTEBORG
94,9 MHz
Tel. 031/22 52 80

Ons	22.00 - 23.00
Fre	19.30 - 20.30
Lör	17.00 - 18.00

JÖNKÖPING
98,5 MHz
Tel. 036/12 12 08

Mån	19.15 - 20.15
Tis	19.00 - 20.00
Ons,Tor, Fre	20.30 - 21.30
Lör	19.00 - 20.00
Sön	20.30 - 21.30

KUMLA
94,3 MHz
Tel. 019/700 25

Mån, Ons, Fre	20.30 - 21.30
Tis, Tor, Lör	10.00 - 11.00

MALMÖ
90,2 MHz
Tel. 040/65 555

Mån t.o.m. Fre	10.00 - 11.00
Mån t.o.m. Tor	19.30 - 20.30
Lör, Sön	19.30 - 20.30

ESKILSTUNA
92,7 MHz
Tel. 016/14 04 01

Mån, Ons, Lör	20.00 - 21.00
Tis, Tor	9.00 - 10.00

UMEÅ
89,8 MHz
Tel. 090/19 11 44

Mån	8.30 - 9.30
	20.00 - 21.00
Tor	20.00 - 21.00
Sön	12.30 - 13.30

HÄR KAN DU BESTÄLLA HEM PROGRAMMEN PÅ KASSETT!

Gör kryss i de aktuella rutorna.

☐ RMK 800626	**KRISTUS LEVER — Christinas segermelodi.**
☐ RMK 800626	**PSYKIATRI.** Del 2.
☐ RMK 800604	**PSYKIATRI.** Del 1.
☐ RMK 8005221	**JESUS ÄR LIVET FÖR MIG.** Sång och vittnesbörd.
☐ RMK 800514	**SKAPELSE KONTRA EVOLUTION.** Samtal och bibelläsning.
☐ RMK 800416	**URKRISTET GUDSTJÄNSTLIV.** A. Imsen.
☐ RMK 800404	**KRAFTEN FULLKOMNAS I SVAGHET.** A. Imsen.
☐ RMK 800316	**GENE OCH MARSHA SPRIGGS.** Kollektiv i USA: "Våra barn måste uppfostras i ett bibliskt perspektiv."
☐ RMK 800213	**DEN KRISTNE OCH VARNPLIKTEN.** Del 3.
☐ RMK 800206	**DEN KRISTNE OCH VÄRNPLIKTEN.** Del 2.
☐ RMK 800130	**DEN KRISTNE OCH VÄRNPLIKTEN.** Del 1.
☐ RMK 800122	**EN DAG PÅ GAMLA BRO.** Intervju med Peder Blom.
☐ RMK 791226	**RELIGIONSFÖRFÖLJELSE.** Del 3.
☐ RMK 791121	**RELIGIONSFÖRFÖLJELSE.** Del 2.
☐ RMK 790209	**HÄXPRESSEN.** Första programmet om religionsförföljelse.
☐ RMK 791118	**KRISTNA KOMMUNER.** Samtal och kommentarer.
☐ RMK 791101	**ANDEDOPET.** Vittnesbörd och sång. Gunno Andersson leder.
☐ RMK 791025	**DOPET.** Vittnesbörd, sång, samtal. Arne Imsen leder.
☐ RMK 791018	**FRÄLSNINGEN.** Vittnesbörd, sång, samtal. Arne Imsen leder. Gamla Bro direkt.

Namn: .....
Bostad: .....
Postnr: .....
Postadr: .....
Tel: ...../.....

orderadress:

MRM

Box 344
101 24 Stockholm
Tel. 08 - 23 52 30

20 år
50 år

ARNE IMSENS
böcker och skivor till
JUBILEUMSPRISER

Alla tre böckerna tillsammans 50:-

Högaktuella maranata-böcker
HISTORIA, DEBATT o. FÖRKUNNELSE

Efter att för första gången på riktigt allvar ha mött maranata-folket i somras, bestämde jag mig för att utforska bakgrunds-historien till denna syskonskara i Kristus. Jag har aldrig funnit en mer övertygande redogörelse därför, än i Arne Imsens egen bok Fruktad Frihet. Jag tror inte heller en mindre subjektiv, konstigt nog. Andra historier som jag har hört, har varit betydligt mer känsloladdade.

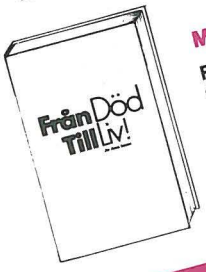
För mig har dock detta, att över huvud taget få kontakt med Maranata, blivit ett betydelsefullt komplement i min kristna tro. Och det innebär en särskild tillfredsställelse att kunna ta del av denna sammanhållna frälsningshistoria, mitt under det annars så splittrade och karaktärslösa årtionde, som på särskilt vis utgjort min uppväxttid.

Min recension av detta blir en personlig överlåtelse åt gudsverket Maranata, samt mina hedersbetygelser åt Arne Imsen, som Gud har fått använda så mäktigt i sammanhanget. Må Kristi smälek aldrig upphöra att utgöra maranata-folkets särskilda kännetecken till dess Han kommer!

Hans Lindelöf

Rubriker ur väckelse- och debattskriften Tid att Vakna:
Politisk reformverksamhet eller väckelse? - Samfunden och väckelsen - Väckelse och helbrägdagörelse - Församling och evangelist i väckelsearbetet - Enfald och endräkt -

Möt förkunnaren Arne Imsen

Från död till liv innehåller sexton budskap av en dynamisk förkunnare, som med sällsam sanktion framträtt med sitt budskap. URKRISTET FÖRSAMLINGSLIV har varit hans favoritämne. Det är ur denna bibliocentriska förkunnelse väckelseropet Maranata fötts fram.

Alla tre skivorna / kassetterna 50:-

ord. pris 40:- / st

LOVSÅNG, LIV och ATMOSFÄR
Arne Imsen sjunger med församlingen

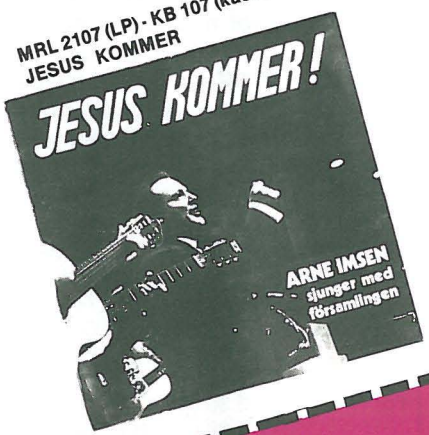
MRL 2115 (LP) - KB 115 (kassett)
O, DU GUDS KÄRE SON

MRL 2112 (LP) - KB 112 (kassett)
OCH JAG SKALL STÄMMA IN I SÅNGEN

MRL 2107 (LP) - KB 107 (kassett)
JESUS KOMMER

JUBILEUMSERBJUDANDET
Sänd mig mot postförskott:
- ☐ De tre böckerna för 50:—
- ☐ De tre skivorna för 50:—
- ☐ De tre kassetterna för 50:—

Namn:.....
Bostad:.....
Postnr:.....
Adress:.....
Tel:...../.....

Orderadress:
MRM
Box 344,
101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30